

SPEJDERNES *Magasin*

DECEMBER 1938. NR.10. 22' AARGANG.

DECEMBER

Den hele Natur var saa dyster og mørk
som den ødeste Ørk;
men pludselig tindred i Frostnattens Gys
et straalende Lys.

Klare som tusind Krystaller dalede Snetæpper ned,
dækked Jordbundens Skrammer
og skjulte hvert frosthærget Bed.

Nu tindrer Sneen saa klar og hvid
ved Juletid.

I den haardeste Vinter vi fejrer vor Fest
for Livslysets Gæst.

Og mens Juleklokkerne kalder til Livslysets store
Daab,

fødes i hærgede Hjerter
nye, vaarfriske Haab.

Helc Serien af stud. med. Jorgen Vagn Nielsen.

MADPAPIR OG ÆGGESKALLER

pynter ej i Skovens Haller, er et lille Rim, I sikkert alle kender. Og man skal ikke have været Spejder i mange Maaneder, førend man ved, at den Slags Rester graves ned, — og graves ret dybt ned. Det er ikke nok at gemme det under Løvet eller ved Trærødder. Er I paa en Søndagstur, saa put Madpapiret i Lommen og tag det med hjem, det vejer jo ikke saa meget, som den Madpakke, I havde med ud. Hvis alle Skovens Gæster vilde gøre lige saadan, vilde Skovene være lige smukke om Mandagen som om Lørdagen.

Men vi Spejdere har endnu et at passe paa. Vi maa ikke glemme, at vi meget mere end andre færdes udenfor Veje og Stier, og derfor kan vi komme til at gøre Skade, hvis vi ikke er kendt med, hvad Skovvæsenet maa forlange, for at ikke Vandløb, unge Bevoksninger, Nyplantninger og Brændestabler beskadiges. Derfor er det nu indført i Proverne, at Spejderne skal have Kendskab hertil. Det kan ikke nægtes, at der har været Klager over Spejderes Optræden i Skovene. De fleste Gange er det lykkedes at fastslaa, hvilke Tropper der ikke har vist tilstrækkelig Hensyn. Korpsmærke og Tropsbaand giver fornøden Oplysning. Den Slags Klager pyn- ter ikke paa Troppen og vort Korps.

JAN RUNGHOLM, Brædstrup Trop.

Korpsset har tildelt den 16-aarige Jan Rungholm, Solvorkoret for Livredning. Jan havde sammen med to andre Spejdere været paa Sommer-tur paa Sjælland. Den sidste Dag paa Turen, hvor de fra Ganløse Ore paa Sjælland tog med Hundested Færge til Grenaa og videre over Silkeborg, standsede de op ved Almind Sø nær Silkeborg for at bade.

Under Badningen hørte de pludselig en, der badede udenfor det afgrænsede Omraade, raabe om Hjælp. De tre Spejdere løb straks i Retning af, hvor Raabene kom fra. Jan kom først og fik lige set, at en ung Mand — han viste sig senere at være 19 Aar — havde faaet Krampe og forsvandt under Vandet, der paa det Sted var fire Meter dybt.

Jan svømmede ud, og da han kunde se den druknende nede paa Bunden, dykkede han ned.

Første Gang lykkedes det ikke at faa ham med op, men Jan prøvede igen, og anden Gang fik han fat i ham. Han var imidlertid for udmattet til selv at bjærge ham i Land, men i Mellem-tiden var der kommet Hjælp til, og den bevistløse blev ført til Land, hvor han kom til sig selv.

For ikke saa lang Tid siden læste man, at den engelske Statsministers Valgsprog var: »Prøv, prøv og prøv igen«. Ogsaa Jan forsøgte endnu en Gang, da det første Forsøg var mislykkedes.

Er I beredte? Jans Redningsdaad vækker min dybeste Beundring. Hans Gerning giver alle os andre Spejdere noget at tænke over. Korpsets Valgsprog er: »Vær beredt«. Ikke alene er det vort Korps Valgsprog, men det er det for alle Spejderkorps. Er I beredte til at anvende det, I har lært som Spejdere? Og har I dygtiggjort jer, saa I kan være til Gavn og Hjælp for andre i smaa og store Situationer. Her gjaldt det en Mands Liv, men vi staar alle overfor Situationer hver Dag, hvor vi kan give en hjælpende Haand. Gør vi det? Eller lader vi være med det, fordi vi synes, der ikke er nok af en Bedrift i det?

Vi er op mod 30.000 Spejdere i Danmark, Pige- og Drengespejdere. Hvis hver eneste af os hver Dag gjorde bare een lille Good-Turn een lille god Gerning over for andre, saa blev det dog til en Del Hjælp i Dagens Lob. Gør du det? Eller lader du bare de andre om at vise den Hjælpsomhed, som efter vort Løfte og vor Lov paahviler alle, der er Spejdere?

JULEN NÆRMER SIG

og den glæder vi os jo alle til. Men der er mange, som ikke har ret meget at glæde sig til, fordi de Forhold, de lever under, ikke er saa gode, som saa mange af jer har det til daglig. Derfor maa vi paa denne Tid af Aaret gøre noget mere end vor daglige Good-turn, og i Aar vil alle Tropper og Flokke sikkert lige som tidligere Aar arrangere en større Flok- og Tropsvis Jule-good-turn. Men det er snart paa Tide at træffe Bestemmelse om, hvad den skal bestaa af i Aar.

Jan Rungholm

SOMMERLEJR PAA GRØNLAND

En Dag sidst i Februar Maaned, spurgte min Tropsfører mig: »Hvad vil du sige til at holde Sommerlejr paa Grønland i Aar?« Jeg saa paa ham og troede ærligt talt, at han vilde gøre Grin med mig, men da jeg trængte nærmere ind paa ham, fortalte han mig, at han af een af Troppens tidligere Tropsførere Kaptajn Thyge Johansen, var blevet spurgt, om der hos os fandtes nogle ældre Spejdere, der havde Tid og Lyst til i Sommer at hjælpe Geodætisk Institut under en Ekspedition til Vestgrønland. — Naa, Lysten manglede det ikke paa, og da jeg var saa heldig lige at have fuldendt min Uddannelse, slog jeg selvfølgelig omgaaende til, — en saadan Chance faar man kun een Gang i sit Liv, saa der var ikke noget at betænke sig paa, og i Løbet af ca. 14 Dage havde jeg alt i Orden, — jeg havde faaet mit Udstyr — skrevet Kontrakt med Institutet samt faaet fastsat Afrejsedatoen, nemlig den 6. April.

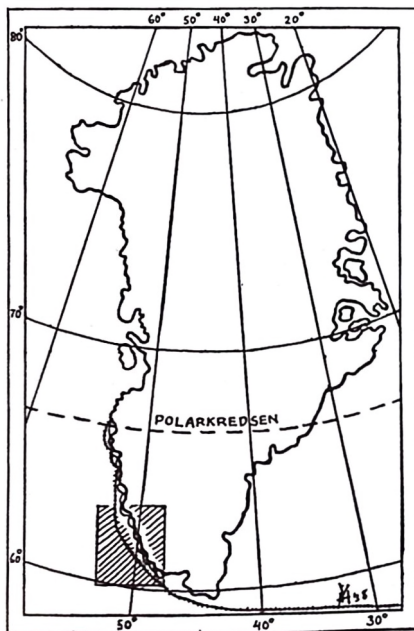
Rejsen foregik med det pragtfulde Skib »Disco«, vort Maal var Kolonien Holsteinsborg, men paa Vejen anløb vi Godthaab, hvor vi havde det herligt i 3 Døgn. Vinteren var langt fra forbi deroppe, saa vi var ikke længe om at faa Skierne frem og komme i Land. Anløbspladsen laa ca. 3 km fra selve Kolonien, saa man kunde faa Benene rørt lidt, hvilket er ganske rart efter 14 Dages Sejlads.

Ombord paa »Disco« havde vi truffet Herr Kaptajn Balle. Han var Medlem af Sct. Georgs-Gildet og meget spejderinteresset, og med ham sludrede vi om Mulighederne for Spejderarbejde paa Grønland. Det er prøvet deroppe før, men aldrig rigtig blevet til noget, og Balle mente, at det tildeels skyldtes, at man ikke havde været i Stand til at skaffe indfødte Førere, hvorfor alt Førerarbejde laa i Hænderne paa danske, der for det første havde svært ved at afsætte den nødvendige Tid, og for det andet ikke magtede Sproget til Fuldkommenhed, og naar dertil kommer, at Spejdersporten deroppe maa baseres paa helt andre Ting end her i Danmark, var der alt-saa ikke rigtig blevet noget ud af det. Det er jo ikke som herhjemme Friluftslivet Drengene mangler, det har de nok af, nej, det er helt andre Ting, de mangler, de skal lære Kammeratskab, Hjælpsomhed og alt hvad Spejdersporten

har, og nu var det saa heldigt, at der netop her i Kolonien var nogle Grønlændere, der havde faaet deres Uddannelse i Danmark, og i den Tid havde været Spejdere her, og de var mere end

Forfatteren med Heliotropen paa »Kinalik«

Kort over vor store Koloni, Grønland
Den skraverede Firkant er tegnet i større Maalestok paa næste Side

villige til at prøve Oprettelsen af en Trop. Vi fik saa arrangeret et Møde, hvori Grønlanderne Jonathan Heymann og Sofus Olsen, Kaptajn Balle, Erik Bjerre Jensen (1. Ermelund Trop) og undertegnede deltog. Her talte vi frem og tilbage om Sagen, og Mødet endte med, at første Godthaab Trop igen saa Dagens Lys, dog vilde man i første Omgang begynde med en Ulveflok, og saa senere arbejde videre. At Arbejdet vil møde store Vanskeligheder er vi ganske klar over, men faar de tilstrækkelig Hjælp fra os hernede, saa tror jeg, at det skal gaa. Hvorfor skulde Grønland være det eneste Land, hvor vi skulde melde Pas?

Fra Godthaab gik Rejsen nordpaa, og endelig efter ialt 24 Dages Sejlads naaede vi Holsteinsborg. Her har Geodæterne 3 Motorbaade liggende om Vinteren, og vort første Job var at rigge dem til og gøre dem sejlklaare. Dette Arbejde tog det meste af en Maaned, og i den Tid havde vi det som smaa Grever. 3 af vi Medhjælpere — som vor Titel var — havde vort eget Hus, og naar vi om Aftenen var færdige paa Baadene, kunde vi gøre, hvad vi vilde og hvad vi havde Lyst til, og det var da særlig Hundeslædekørsel, vi dyrkede. Folk i Kolonien var saa venlige at laane os deres Hundespannd, og med dem fo'r vi saa ind i Landet. Det er den mest pragtfulde

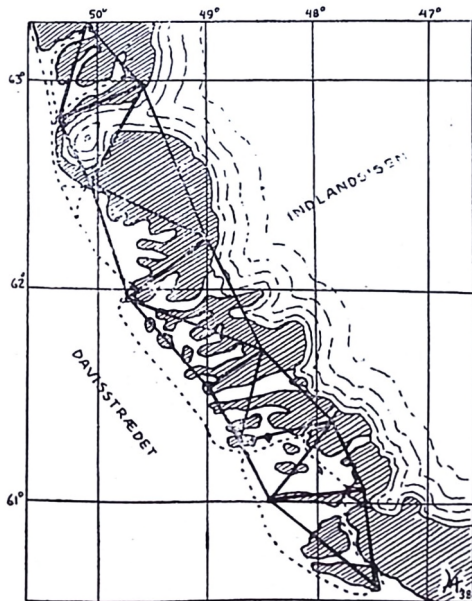
Sport, jeg nogensinde har prøvet — saadan at fare over store Snemarker, hvor der hersker fuldkommen Stilhed, med Udsigt over tilfrosne Fjorde og prægtige Bjerge. Det er vist noget af det smukkeste, man kan faa at se. Og dertil kommer, at vi næsten havde Midnatssol. Jeg sliger næsten, for den gik ned et Kvarter i tolv, saa Lys manglede der jo ikke. — Var vi saa

Fritidsarbejde i Sommerlejren

efterhaanden blevet for kolde af at sidde stille paa Slæden, saa løb vi et Kvarterstid paa Ski, til vi havde Varmen igen. Naa, men da det jo ikke var et Vintersportssted, og da vi var deroppe for at skulle bestille noget, maatte Motorbaadene hurtigtst gøres færdige for at vi igen kunde komme af Sted sydpaa.

Vort Maal var Ivigtut. Det ligger ca. 1000 km sydligere. Det var en ordentlig Tur for vore Motorbaade, men en ren Svir, da det er ualmindelig gode Baade — godt indrettede og gode Søskibe. Hvilken Natur deroppe, forbi mægtige Forbjerge, igennem dybe Fjorde og overalt store og smaa Isbjerge i alle mulige Farver og Faconer, og overalt et mægtigt rigt Dyreliv, Søler, Edderfugle og Ørne i store Mængder, og vi var endog saa heldige at se to store Hvaler og fire smaa. Undervejs anløb vi næsten alle Kolonier, Udsteder og Boplads. Særlig de sidste er det en Fornøjelse at komme til. Her finder man Grønlanderne næsten som han var før Civilisationen naaede derop — rigtige Jordhytter, Konebaade og Tranlamper, alt primitivt og dog uhyre gennemtænkt og praktisk. Overalt blev vi modtaget med den største Gæstfrihed, blev inviteret til Fester og Ædegilder, hvilket dog er en blandet Fornøjelse; men deres Dansemekker var sjove og foregik som Regel i Tømmerskuret, Musikken var en astmatisk Harmonika, og Lyset kom fra et eller 2 Stearinlys, og saa blev der danset med en Livsglæde, der næsten virkede overvældende og foregik i et Tempo, der i Løbet af 10

Kort over Arbejdsområdet. Til Sammenligning tjener, at Danmark kan lige ligge indenfor Korte's Rammer. Den punkterede Linie er Motorbaadssejladens, og de optrukne Linier er dem vi lyste langs med under Trianguleringen af Landet

Minutter gjorde een saa træt som efter et større Orienteringsløb; men morsomt var det, selv om man først kom til Køjs Kl. 2 og maaske skulde sejle videre Kl. 4. Efter 8 Dages Sejlads naaede vi ned til Ivigtut, og her var Ekspeditionens øvrige Medlemmer samlede, og nu tog det egentlige Arbejde sin Begyndelse. Vort Arbejde bestod i at triangulere Landet fra Frederikshaabs Isblink til Kap Færvel, og det foregik paa den Maade, at man tog et Par Hundrede Kilometer paa en Gang, eller i en Opstilling som følgende: Opstillingen bestod som Regel af 8 Stationer anbragt i 2 Rækker, een ved Kysten og een ved Randen af Indlandsisen, hvoraf de 4 i Midten var besat af Maalere og de sidste af os Medhjælpere, og vores Opgave var da at lyse til de Maalstationer, der laa os nærmest. Det foregik ved Hjælp af en saakaldt Heliotrop eller Solspejl, og om Natten brugte vi nogle meget stærke Petroleumsglytter, der udviklede ca. 200 Normallys, og disse kunde man saa se selv paa de store Afstande, der var imellem Stationerne — ca. 60—70 km —, og skulde det ske, at selv denne ikke kunde komme igennem, havde vi en 6 Volts Akkumulator med Reflektor. Denne var endnu stærkere og kunde endvidere bruges til Morse-telegrafi, hvilket var den eneste Mulighed for Forbindelse med Omverdenen — vel at mærke, naar Vejret ikke var kontrær; men det var det næsten altid. Man faar en Forestilling om, hvordan Klimaet er, naar jeg siger at en Opstilling kunde maales færdig paa 3 Døgn, hvis Vejret var godt — og den første Maaling, vi havde, tog 42 Døgn! I 38 Døgn havde vi Taage, Regn,

Under Opstigning til 8014 i fjort Myggesløt

mindre end 5 Telte — Snestormene simpelthen flaaede dem. Et fik Gavlen trykket ud, et andet revnede paa Ryggen og blev flaaet helt ned paa begge Sider o.s.v. — saa man lærte hurtigt at kunne klare sig med en Snehule eller en stor Sten, hvor man saa kunde være, indtil Vejr-guderne igen smilede til os, og man kunde faa Teltene flikket sammen med det bedste, der var ved Haanden. At faa nye var umuligt, da der vilde gaa alt for lang Tid med at faa dem hentet op paa Fjældet. Naar Vejret var af den Kaliber, f. Eks. den 7. Juli 1938, der vil blive staaende i dette Aars Grønlandsfareres Erindring som det værste, de har været ude for — den Nat blev 42 af Ekspeditionens 45 Telte ødelagt — og saa kunde man kun trøste sig med Fjæld-folkets Valgsprog, der hed »I Morgen var i Dag i Gaar«, og det hjalp ogsaa, selv om man laa med Gummistøvler og Regnfrakke i Soveposerne. Dette var virkelig Tilfældet for norges Vedkommende. Vandet løb lige igennem alt, men Luf-ten var saa ren og fri for alle Sygdomskim, saa naar man igen var blevet tør, var man saa frisk som aldrig før. Saa forstod man rigtig, hvad det vil sige at have det godt. Men gode Dage havde man ogsaa. Jeg for mit Vedkommende skal aldrig glemme en Nat, jeg oplevede paa en Station, der hed 8005. Den laa helt inde paa en Halv af Bjerget, der strakte sig ud i Isen lige ved »Jensens Nunataker«. Vi havde en tre Dages Storm, og Natten efter at den var holdt op, stod jeg og passede Stationen, helt skyfrit var det med et Par Graders Frost, og under mig

Nat paa Station 8015 med Radius Lygten tændt

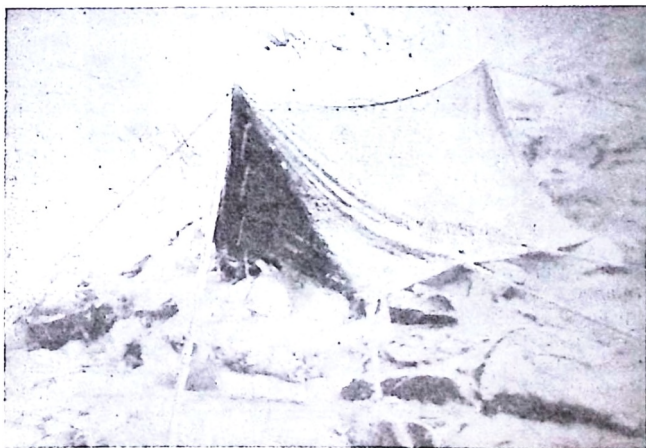
Storm og Snevej, og i al den Tid kunde man næsten kun være i sin Sovepose, naar da ellers Teltene kunde klare Stormene, hvilket ikke altid var Tilfældet — de var jo beregnet paa lange Transporter, hvorfor det var Letvægtstelte, og det gaar ud over Styrken. I de 3 Maaneder, jeg befandt mig i Højfjeldene, som Regel lige ved Randen af Indlandsisen, fik jeg ødelagt ikke

havde jeg saa langt jeg kunde se Indlandsisen, der laa badet i Maaneskin, bag mig var Bjergene, og over dem Nordlys af en mægtig Farvepragt. Alt var dødsstille. Havde jeg ikke været saa haabløs som Digter, maatte der denne Nat være kommet et udødeligt Værk fra min Haand, for bedre Inspiration maatte være umuligt at faa, og denne Nats Skønhed vejede med Lethed de mange Taagedage op, ligeledes de herlige Vandreture fra Kysterne og ad Fjældet op til Stationerne, hvor man tit og ofte kunde regne med, at der aldrig før havde været Mennesker, var en Oplevelse af de store, men jeg vil dog her tilføje, at de vilde og forvitrede Bjerge kunde tit volde Vanskeligheder. Som Regel var de ikke ret høje. Mit største Fjæld var kun 1100 m, derimod var Elvene slemme — de kom væltende ned med forfærdelig Kraft oppe fra de store Sne-marker med en Temperatur af 1°, og de havde en vis Evne til at ligge os i Vejen, saa vi maatte forcere dem, og mere end een Gang faldt vi, naar vi gik over, saa baade Manden og Rygsækken blev drivende vaade; men hvad, man gaar sig hurtig tør igen, og det hjælper paa Tempoet, naar man er vaad, for saa har man ikke Lyst til at sidde stille ret længe ad Gangen.

En Fornøjelse havde vi dog af Elvene. Da vi kom hen i August Maaned, vrimlede de i deres nedre Løb med dejlige store Laks, som man spiddede paa Vandrestokkene. De var kærkomne som Afveksling i den i det lange Løb uhyre kedelige og ensformige Konserves-Kost. Her havde vi ogsaa Ryperne, som vi traf i store Mængder. Det var en herlig Ret og dertil let at faa fat i, thi som Regel har Dyrene deroppe aldrig før set Mennesker, og særlig Ryperne kunde man komme meget nær, førend de fløj. Grønlanderne

dræber dem med Stenkast, da de, som de sagde, ikke vilde spille Ammunition paa saa dum en Fugl. Ellers kræver Jagten, i hvert Fald paa Storvildt, en Teknik, som vi slet ikke kunde magte. Jeg forsøgte mig forgæves paa Sæl- og Renjagt, men kom daarligt fra det — forresten til mine 2 Grønlanderers store Fornøjelse, for her var da endelig et Punkt, hvor vi var de smaa.

Ellers maa jeg sige, at det var en Fornøjelse at have med Grønlanderne at gøre, de var ikke alle lige gode, men braadne Kar findes jo alle Vegne. Jeg selv havde 2 unge Fangere og hele Sommeren udgjorde vi 3 et Hold. I Begyndelsen havde jeg lidt bange Anelser om, hvordan jeg alene skulde kunne klare mig med dem, naar de ikke kunde dansk, og jeg endnu mindre grønlandsk, men det varede ikke mange Dage, før vi havde fabrikeret et helt nyt Esperanto, bestaaende af 10 % dansk, 10 % grønlandsk, 70 % Fagter og 10 % Tegninger — det klarede vi os stolt med hele Sommeren, hvor vi 3 som Regel boede i samme Telt, da et af vore Telte næsten med det samme blev ødelagt, da vi kom til Stationerne. Og selv om vi tit laa Uger i Træk uden at komme ud af Teltet, faldt Tiden næsten aldrig lang. Jeg maatte jo fortælle om Danmark og de om Grønland — alt paa vort eget Sprog. Det var herlige Ting, man fik at vide. F. Eks. talte vi engang om Verdenskrigen, og den forklarede den ene af dem saaledes: »hvide Mænd mange vred paa hinanden« og deri maatte jeg jo give ham Ret. Vores Teknik kunde de dog ikke rigtig fatte. Da jeg en Dag fortalte dem om København og om at vi havde Huse, der var større end Dampere »Disko«, var det tydeligt, at de tænkte: »det er meget sjovt, hvad du fortæller, men det er sørgeligt, at du er saa fuld

Det er sundt at ligge i Lejr
paa Grønland —

af Løgn«. Men det kan vel ingen fortænke dem i. Et andet Tidsfordriv, som vi havde stor Fornøjelse af, var at synge. Grønlanderne synger næsten altid og som Regel tostemmigt. De er yderst musikalske. Alle de danske Julesalmer kunde de, saa i Begyndelsen var det mest dem, der maatte holde for; men siden lærte jeg nogle grønlandske og de nogle danske Sange, og da jeg rejste hjem, havde vi virkelig et større Repertoire. Her er et Punkt, hvor vi kan lære meget af dem. Efterhaanden som Tiden gik, blev det fuldstændig som om det var 3 Kammerater, der var paa Sommerlejr, eller en Patulje om man vil. En Patuljestander havde vi endogsaa til sidst. Den fik vi paa den Maade, at vi i 12 Dage havde daarligt Vejr, hvor det var umuligt at komme udenfor Teltet, og da vi havde faaet vort ene Telt ødelagt, tog vi en Trekant ud af Siden paa det, og ved Hjælp af en Stoppenaal og Sejlgarn broderede vi en Lilje paa det, samt vore Navne og »Grønland 1938«, den var de meget solte af, og det blev altsaa vores Stander.

Før vi havde set os om, var Sommeren gaaet, og i Begyndelsen af September maatte vi indstille Arbejdet, Vejret var efterhaanden blevet for haardt. Da jeg forlod min sidste Station, der laa ved Arsukfjorden, var der faldet saa megen Sne i Løbet af 8 Døgn, at det laa ca. 20 cm over Ryggen paa Teltet, der i sig selv var 1,6 m

Udsigt fra Teltet ned over Arsukfjorden

højt, altsaa 1,8 m Sne, og Temperaturen var om Natten under 20° Frost, saa kunde vi ikke mere, og den 20. Septbr. forlod vi saa vor herlige Koloni deroppe i det kolde Nord, efter den prægtigste og mest interessante Sommer i mit Liv — stoppet til Randen med Minder og Oplevelser, som man saa maa se at faa til at slaa til, indtil man forhaabentlig atter en Gang sætter sin Fod paa denne Verdens største Ø.

Wagn Aage Sten Mogensen,
Rover,

1. Charlottenlund Trop, Bernstorff Division,
Det danske Spejderkorps.

Den gamle Spejder fortæller:

En af vore Lærere i den lille Provinsby havde den gode Vane, at han en Gang imellem drøftede en eller anden Ting med os, i Reglen inspireret af en Artikel i Avisen. Paa den Maade fik vi at vide om den Bevægelse B.-P. havde skabt i England og som snart skulde komme til Danmark. Vi var Fyr og Flamme. Vi vilde være Spejdere. Det faldt os ikke ind at henvende os til paagældende Lærer eller sætte os i Bevægelse for at interessere nogen voksen og slet ikke vore Forældre. Vi startede selv og omgaaende. Alle-rede den følgende Søndag var vi paa vor første Tur.

Jeg skal ikke nægte, at vi var en skrækkind-jagende Bande at se paa. Uniform kendtes ikke. Vi var bevæbnede med Kesteskaffer, hvoraf et Par Stykker røbede, at de havde tjent en Del Tid efter deres oprindelige Bestemmelse. Desuden havde hver af os en Læderrem om Livet, og i den var anbragt — en Hammer og — en Pose Søm. Det er endnu aldrig gaaet op for mig, hvad vi har ment, at Sømmene skulde bruges til paa en Gaa-Tur til Stranden en Milsvej fra Byen. Noget af det, der interesserede os mest, var Madlavningsspørgsmaalet. Dette at tænde Ild og koge sin Mad var vel nok spændende.

Paa vor første Tur indskrænkede vi os dog til at lave den nemme Ret, der hedder Spejlæg, antagelig fordi de dertil nødvendige Raavarer var lette at faa fat paa, og naar jeg tænker paa det Antal Æg, som vi bragte med paa vore Ekspeditioner, vil det ikke forbaus mig, om vore Mødre har undret sig over det ringe Antal Æg, Hønsene lagde det Aar. At indhente Tilladelse til at tænde Ild paa Stranden faldt os ikke ind, og det var endda ikke noget ringe »Kogebaale«, vi tændte. Havde det været Sct. Hansaften, vilde vi sikkert have høstet Anerkendelse for et særdeles smukt

Har du været til Ildebrand?

To Besvarelser paa „Spejdernes Magasin“s Konkurrence

Branden i Gislinge.

Det var i Gislinge, jeg stod i et Pakhus og kørte frem og tilbage med nogle Kasser. Det varede ikke saa længe, før jeg blev ked af det, og jeg gik hen til en af de Døre, der vendte ud til Gaden, og kikkede ud. Jeg saa en mærkelig Mand. Han kom hen imod mig og raabte, at der var gaaet Ild paa en Kornmark. Da jeg kom derhen, fik jeg at vide, at det var Togets Lokomotivskorstens Ildgnist, der havde sat Ild paa. Jeg var Nr. 3 der ankom til Stedet, og jeg var den mindste, der deltog i Redningsarbejdet. Der blev et Virvar af Mennesker og Børn. Man raabte og skreg: »Kom med en Skovl, kom med en Spade! ring efter Fælck«. og en Mand løb ned til Stationen og slog Alarm. Det varede kun tyve Minutter inden Fælcks Redningskorps fra Holbæk kom ud til Brandstedet, men de kunde

ikke gøre andet, end hvad der var gjort, fordi Fælckmændene kun havde 600 m Slange, og der var 1000 m til det nærmeste Gadekær.

Der brændte ca. 350 m² med ca. 25 Tdr. Havre.

Karibu, 9 Aar,

1. Ordrup Flok.

K. Kristoffersen bevidner, at Karibu har deltaget ivrigt i Redningsarbejdet og været til god Nytte.

Alarm — Brand — Brand —

Jeg havde Efteraarsferie, i rigtigt Efteraarsvejr. Stormene rasede over hele Landet og ødelagde alt. Det var nærmest Orkan. Jeg skulde tilbringe min Ferie i Gilleleje og haabede paa en rigtig god Efteraarsferie.

Og det fik jeg!!

En Dag kom jeg gaaende op ad Gaden, som var helt tom for Folk. Pludselig kom en Last-

og fyldigt Baal, men vi var jo ogsaa 10—12 Drenge, der hver især mente at burde bidrage til Baalets Vedligeholdelse med mindst een Favn Kvas, og Drenge elsker Ild.

Indtil nu var alt gaaet godt, men saa begyndte vi at faa Modgang. Det første var, at Æggene blev brændt, de dojede ikke den stærke Varme. Næppe havde vi faaet gjort vor Pande ren, før vor næste Modgang viste sig i Skikkelse af Strandens Ejere, der skældende i lang Afstand tydelig lod sig forstaa med, at han ikke sympatiserede med den Maade, hvorpaa vi førte B.-P.s Ideer ud i Livet. Men Turen var trods alt vellykket og senere kom vi under Mandstugt og blev klogere. Voksne Mennesker hjalp os med at organisere en lovlig Trop. Der blev skabt en Trop af den Flok Stratenrøvere. Vi var meget stolte, da vi første Gang stillede i Uniform fra Thorngreen eller Harald Børgesen.

Det varede imidlertid ikke længe, før vi blev ramt af et formeligt Uniformsforbud. Det var Skolens Overlærer, der fandt ud af, at vi interesserede os for meget for »Spejderiet« og for lidt for den tyske Grammatik og det kan gerne være,

at Manden havde Ret og det førte i hvert Fald til, at vi en Tid sneg os til Patruljemøder med Uniformen paa under Regnfrakken og Hatten godt skjult. Vor Tropsfører stemte imidlertid de strenge Skolemyndigheder mildere ved at forlange vore Karakterbøger at se hver Maaned og saa straffe Dovenskab med Udelukkelse fra Tropsforetagender og Møder i et med Graden af Dovenskab proportionalt Tidsrum. — Ingen daarlig Idé. — Kunde maaske med Held anvendes i vore Dage. Vi havde ogsaa Tropsfester den Gang og de gav ogsaa Underskud af og til, ganske som nu. Jeg husker min egen Debut som »yndig ung Pige« i »Aprilsnarrene«. Sminken dækkede næppe over min solbrændte Nedringethed, og selv den mest energiske Instruksion kunde ikke faa min Overgangsstemme til at klinge blidt og yndigt. Noget af det smukkeste i Komedien var forøvrigt Sangene, der ogsaa husede stort Bifald, idet de blev besørget af en lokalberømt Koncertsangerinde, der ude i Kulissen erstattede vore manglende Sangevner. At enkelte af os sang med lukket Mund, gjorde kun Successen fuldstændt. Ak ja, det var den Gang!

Nestor.

vogn kørende forbi. Bagpaa sad en Del Fiskere, som raabte: »Brand! Stendyssegaard brænder.« Jeg vaagnede med eet op og tænkte: naa nu skal vi nok til Brand. Hurtigt fik jeg fat i en Cykel og kørte mod Stendyssegaard, som skulde ligge ca. 5 km fra Byen. Jeg vidste ikke nøjagtigt, hvor Gaarden laa, men da jeg kom uden for Byen, kunde jeg se et Kæmpebaal et Par Kilometer borte. Endelig naaede jeg Stedet og tog det hele i Øjesyn. Det var en firelænget Gaard med Straatag. Ilden havde grebet godt om sig og til Trods for at Redningskorpsene havde arbejdet ihærdigt var allerede meget brændt ned. Da det blæste voldsomt, bredte Ilden sig mere og mere.

Der var ikke meget Mandskab til at deltage i Slukningsarbejdet, saa jeg kom hurtigt til at række en hjælpende Haand. Først fik jeg overrakt en Haandsprøjte, og jeg gik i Gang. Med Besvær kom jeg over en Mur og begyndte saa at sprøjte. Da jeg havde sprøjtet lidt, fik jeg Ordre til at gaa ind i den anden Ende af Gaarden, hvor Stuehuset befandt sig, der laa nemlig endnu en Mængde Dyrer, Tøj og Mobler, som skulde slæbes ud, for nu brændte nemlig ogsaa Stuehuset. I en Fart overlod jeg Slangen til en anden og krøb saa ind i Stuerne og smed alt ud gennem Vinduer og Døre. Derefter fik jeg Ordre paa at betjene den store Motorsprøjte, og det var et haardt Job. Jeg kunde næsten ikke holde Slangen selv, og hvis jeg skulde flytte mig for at gaa videre, maatte jeg have en Kammerat til at hjælpe mig. Nu kom jeg til et Brændeoplagsrum og rettede Straalerne mod den nederste Del af Brændebunken med det Resultat, at jeg fik det ene Stykke Brænde i Hovedet efter det andet, saa stærk var Straalen.

Men nu begyndte ogsaa Røgen at vælde frem i hele den indre Gaard, saa der næsten var uudholdelig at være. Hver 5. Minut maatte vi ud at trække frisk Luft for derefter at mase os ind og fortsætte.

Et Sted maatte vi være 2 Mand om at trække Slangen videre. Jeg fandt da i min Lomme et Par gamle Handsker. Den ene stoppede jeg i Munden paa mig selv og gav den anden til min Ven. Da han tog imod den, var han saa uheldig at han mistede Ligevægten, Slangen løb ud af hans Hænder og snurrede en Gang rundt, og — Straalen ramte mig i Nakken. saa ogsaa jeg røg om, drivende vaad og meget sort. Jeg kom paa Benene igen og spurgte Fyren, om han troede, jeg ikke var vasket i Dag, men der var ikke Tid til at skændes, saa vi traskede videre.

Jeg gik foran med den lange Brandøkse, og bagefter kom han med Slangen. Vi kom ind i Køkkenet. Man kunde paa Forholdene se, at Husmoderen var blevet overrasket under Madlav-

ningen. Der stod en stor Gryde Mælk paa Komfuret, men man kunde ikke se, det var Mælk, det var nemlig kulsort. Og hvor der saa ud, — og vi ogsaa.

Bjælkerne raslede ned i Hovedet paa os, og Vinduerne blev sprængt under det store Pres fra Vandstraalen. Jeg huggede 2 Døre i Stykker for at komme igennem. Pludselig faldt en Stegepande, en af de store, ned fra Væggen, ramte min Ryg, saa jeg faldt forover, greb efter min Ven, som passede Slangen. Men idet jeg skubbede til ham, tabte han Slangen, som faldt over mig paa Tværs, saa at jeg laa indeklemt uden at kunne røre et Lem.

Jeg laa for Foden af en Høbunke, som røg forfærdeligt. Jeg raabte af alle Kræfter om Hjælp, men det varede lidt, inden det gik op for min Ven, hvad der egentlig var i Vejen. Nu kunde jeg næppe staa paa Benene mere, og derfor var det heldigt, at vi fik Afløsning lidt efter. Vi banede os saa, trætte og udmattede Vej ud gennem Ruinerne og efter at have aflagt Rapport kørte vi igen hjemad.

Bygningerne var nu brændt halvt ned, og det brændte stadigt lige stærkt paa Grund af Stormen. Det var begyndt at blive mørkt, og lige inden vi kørte ind i Gilleleje By igen, saa vi os endnu en Gang tilbage og saa da Himmelen farvet helt rød omkring Stedet, hvor det brændte.

Hvor var vi sorte, da vi kom hjem, vi var næsten mere snavsede end en Skorstensfejer.

Mit Tøj lugtede lang Tid efter endnu af Røg.

Der blev foretaget en ordentlig Renselsesproces, da vi naaede hjem, og efter at have faaet noget at spise, krøb vi trætte i Seng — — — Og saa sov vi 5 Kvarter i Timen. — — —

SAHI.

SPEJDERE!

Gaa med vort Civil-
emblem, saa vi kan
kende hinanden, naar
vi mødes paa Gaden.

Da KORPSMÆRKE

Erik Marthinussen med Korpsmærke Nr. 10.000

Nr.

10.000

blev udleveret

Træstammer, den mørklilla Muldjord i Plovskæret, den gule Lerbrink, det mørkegrønne Græs og endelig Havet, der fra Brinkens Fod fortabte sig langt bort i Disen, saa det gik i eet med Himlen, var den Festsal, hvor den for Korpsset saa historiske Begivenhed skulde finde Sted.

Den dybe Stilhed paa dette naturskønne Sted gjorde hele Ceremonien saa højtidsfuld, at det maa være den rette Indledning til enhver Drengs Spejdertilværelse.

Erik traadte frem foran sine Kammerater. Spejderloven blev nævnt. Erik aflagde med høj, fast Stemme Spejderløftet, et Haandtryk, og Korpsmærke Nr. 10,000 blev anbragt paa Brystet af en ny Spejderkammerat.

Ved Siden af Erik stod Spejder Nr. 9999, og endnu nyere Spejdere har allerede modtaget Korpsmærker langt over Nr. 10,000. Vort Korps er i Fremgang og det er vor Opgave at bringe Styrketallet op paa de 20,000.

Vi skal videre frem.

Knud.

Korpsmærke Nr. 10,000.

blev udleveret i Kerteminde. 1. Kerteminde Trop er en helt ny Trop paa ca. 20 Spejdere. Den har endnu ingen Tropsfører, men ledes inde fra Odense. Især Erik Duch fra 3. O. har været flittig til at tage derud.

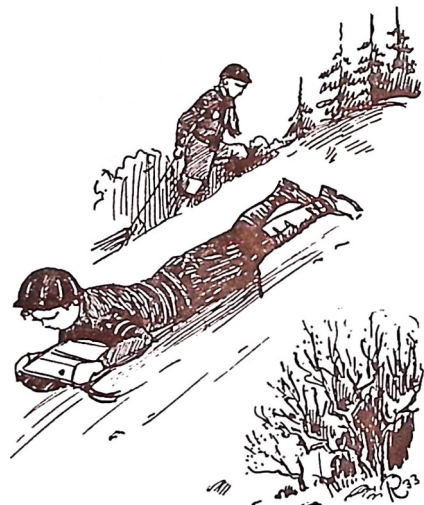
Nu traf det sig saa heldigt for 1. Kerteminde, at de netop havde en Dreng, der havde taget Spejderproven, da jeg kom ud og havde Tropsmøde med dem. Vi fik saa hurtigt aftalt, at vi skulde mødes den næste Dags Eftermiddag Kl. 15,15 ude paa Klinten ved Nyborgvejen, hvor jeg saa skulde medbringe Korpsmærke Nr. 10,000 og optage Erik Marthinussen i Korpsset ved at overrække ham det historiske Korpsmærke.

Tidspunktet nærmede sig, og Spejderne, med de mørkeblaa Tørklæder med den hvide Kant, samledes.

Dagen var graa og vaad, men heroppe paa Klinten, hvor vi var fuldstændig alene med Naturen, havde Efteraaret pyntet festligt op. De gyldne Blade, der dækkede Jorden, de irgrønne

BYG DIG EN SLÆDE

Vi skal i det følgende bringe Tegninger og Modeller til to forskellige Slædetyper. Den første er en ganske almindelig gammeldags Slæde, der styres ved Hjælp af en lang Styrestang. Den anden er en styrbar Slæde eller en Bobsælde.

Nr. 1.

Denne består af to Meder beslaet med Jern og fire Tværstænger fra Mede til Mede — samt Dækket, der består af Brædder. Mederne bør laves af 1—1½ Tomme Fyrrebrædder, og du maa købe saa meget, at der kan blive nok til Tværstængerne.

Dækket laver du af ¾ Tomme Træ. Beslaget kan du ikke selv lave; det ordner Smeden for en billig Penge.

En Styrestang ca. 3-4 Gange saa lang som hele Slæden hører med til Udrustningen.

Nr. 2. Den styrbare Slæde.

Denne Slæde består egentlig af to mindre Slæder, hvoraf den bageste er den længste. Disse to Slæder er forbundet med et Dæk, der laves af lange, ¾ Tomme Brædder. Den bageste Slæde

er fast, mens den forreste kan drejes om en Akse, der dannes af en Bolt. Det ene Tværstykke paa den forreste Slæde er forlænget saaledes, at der bliver Plads til Styrmændens Fødder, og en Snor, der fæstes i de yderste Ender af Tværstykket.

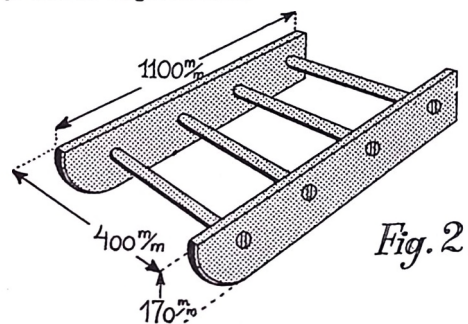
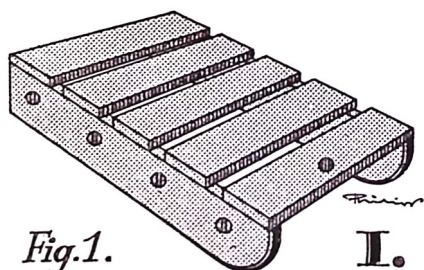
Vi skal nu give en nærmere Beskrivelse af, hvorledes de enkelte Dele af denne Slæde konstrueres.

Først udsaves de 4 Vanger — naturligvis efter at man med Blyant har tegnet Konturerne op paa Træet. Hvis du har købt høvlet Træ, slipper du naturligvis nemt over Afpudsningen, men man skal dog under alle Omstændigheder helst være i Besiddelse af en Høvl saaledes, at man kan høvle Sporene af Savningen bort. En Smalsav er næsten nødvendig til at save de buede Ender ud, dog kan det gøres med en almindelig Sav.

I hver af Mederne bores to 1 Tomme Huller til to Tværstykker, og naar dette er besørget, laver du de fire Tværstykker af Resten af Træet fra Mederne. I Tappene, der er runde og 1 Tomme i Diameter, saves en Spalte til en Kile. Naar Slæden skal samles, er det ingen Skade til at bruge lidt Lim til Kile og Tap, — og husk saa endelig, at naar du driver Kilen ind, skal det ske paa den rigtige Led af Træet, d. v. s. saaledes, at Presset, der fremkommer, naar Kilen presser Tappen ud, bliver i Retning af Aarene i Vangen, ellers vil denne meget let flække.

To andre Tværstykker i begge Slæder er stemmet halvt ned i Overkanten af Mederne og sømmede fast.

Til Tværstykkerne vil som sagt samme Slags Træ som anvendt til Mederne være godt. Det bedste og stærkeste Træ, f. Eks. Asketræ, gør jo Slæden meget solidere.

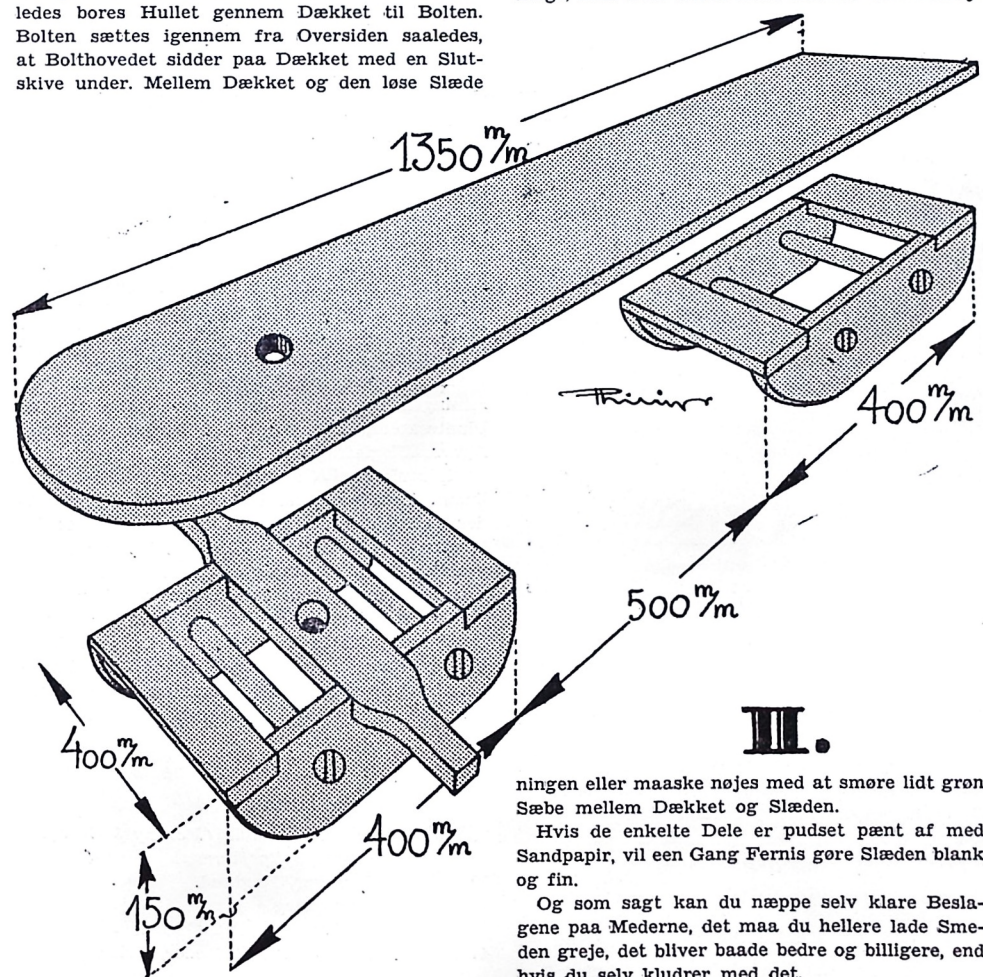

Paa den første Slæde skal nu anbringes et Tværstykke, der helst skal være Ask og som skal ligge en Ubetydelighed højere end de øvrige Tværstykker og længere for at det kan give Plads for Fødderne og Snoretrækket.

Nu skal Dækket sømmes paa den bageste Slæde, og den forreste Slæde skal boltes paa under Dækket. Gennem det lange Tværstykke bores et Hul paa Midten, passende til en ¾ " Bolt. Ligeledes bores Hullet gennem Dækket til Bolt. Boltens sættes igennem fra Oversiden saaledes, at Bolthovedet sidder paa Dækket med en Slutskive under. Mellem Dækket og den løse Slæde

anbringes en eller to Slutskiver, og paa Undersiden af Tværstykket skrues to Møtrikker paa Boltene; ogsaa her anbringes Slutskiver mod Træet. Den Møtrik nærmest Træet skrues først paa Plads, hvorefter den anden skrues fast imod denne, og man kan, hvis Møtrikkene viser Tilbøjelighed til at rystes løse, sikre dem mod dette ved med en Mejsel at hugge det Gevind, der sidder nærmest Møtrikken, ned mod denne. Naar man paa denne Maade har ødelagt et Gevind, er det hele meget vanskeligt at skrue løst igen, saa man kan gøre det paa en endnu bedre Maade ved med to engelske Nøgler at skrue de to Møtrikker fast mod hinanden.

Hvis den forreste Slæde viser sig at dreje for trægt, maa man enten løse lidt for Sammenføj-

ningen eller maaske nøjes med at smøre lidt grøn Sæbe mellem Dækket og Slæden.

Hvis de enkelte Dele er pudset pænt af med Sandpapir, vil een Gang Fernis gøre Slæden blank og fin.

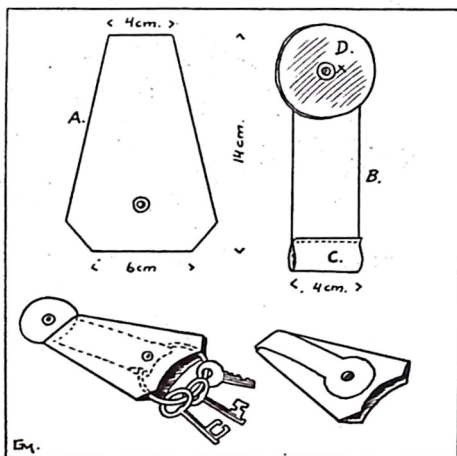
Og som sagt kan du næppe selv klare Beslagene paa Mederne, det maa du hellere lade Smeden greje, det bliver baade bedre og billigere, end hvis du selv kludrer med det.

En Julegave

Nøgler slider paa Tøjet og sætter Rust paa Lommestørklædet. Iøvrigt bør kun og alene een Lomme være reserveret Nøglerne, men her har I en Opskrift paa en Nøglepung.

Skaft et Stykke Skind, ca. 10×20 cm, det skal være blødt og af en smuk Farve. Først skæres 2 Stykker som Fig. A; disse Stykker sys sammen fra a til b og fra d til c, saaledes at Vraggen paa Skindene vender mod hinanden, alle fri Kanter paa Skindene sømmes. Ved Punkt X paa

Pung og Strop anbringes Tryklaas og Trykmuffe. Fig. B er Stroppen, der bærer Nøglebundtet. Ved C bøjes Skindet op og sys til, saaledes at der dannes et Øje til at anbringe Nøgleringen i. Rundingen D maa beklædes med et Stykke ekstra Skind til Forstærkning. Naar Nøgleringen føres med Stroppen gennem Pungen til Linjen »b-c«, skal Stroppen bøjes om og Tryklaasen laases. — Nøglepungen er fiks og færdig!

Start et Blomstergartneri

Opsøg blomstersamlende Slægt og Venner eller elskværdige Gartnere. Hos disse Mennesker kan I for gode Ord faa overladt Stiklinger og Aflæggere af saavel sjældne som almindelige

Vinduesplanter. I Kældere og paa Loffer kan I finde Urtepotter, Skaale og Kasser. Jord faas hos Gartneren, i Haven, Skoven eller Mosen. Den Fugtighedsgrad og Lethed, der er bedst egnet for de paagældende Planter, vil Erfaringen lære jer. Har I Gartneriet i Vindueskarme hos Patruljens Medlemmer, vil det sikkert knibe med Pladsen, men I vil da let kunne sammensætte Hylder af raat Træ, der kan males eller belægges med Crepepapir. Stadigt Tilsyn, behersket Vanding og nu og da Kunstgødning vil snart faa Planterne til at gro og gøre dem salg-bare, eller til gode Avlsplanter. Pas paa Frost og Mørke i Vintertiden og paa Solsvidning i Sommertiden. Vilde Skovplanter, saasom Bregner, Konvaller og Vedbend kan med Held blive gode Salgsvarer. Sæsonarbejde er Foraarskasser med Violplanter, Anemonestængler o. s. v. I Februar graver I de spirende Stængler op i Skoven og planter dem i pæne Kasser. Med Held og Sol faar I de dejligste Foraarskasser i fuld Blomstring. At bringe Kirsebær- og Kastaniegrene til Spiring og Udspring hører med til Forretningen. Lærerrigt er det at have forstbotaniske Planteskoler, d. v. s. at I i Kasser saar Bog, Agern, Koglefrugter, Kirsebærsten, Daddelsten og Citronkerner o. s. v. og følger disse i Udviklingen fra Kimplanter til smaa Træer. Jeg kender en Spejder, der af en Citronkerne fik et Citrontræ paa 3 Meter. — Dersom I fører Regnskab og dersom I stadig er paa Jagt efter morsomme Planter, skal I nok faa et økonomisk godt Gartneri ud af det, der vil give jer megen Lærdom og Glæde. *Tro ikke at stjaalne Stiklinger er heldige*, men skab jer en vid Blomsterbekendtskabskreds, saavel Leverandører som Aftagere.

Forslag til en Patruljepakke til Jule-Goodturn

til en nødstedt Familie (Mor og 3 Børn).

Patruljen paa 8 Spejdere.

- 1) 2½ kg Kartofler, Rugbrød.
- 2) En lille Flæsketeg.
- 3) ½ kg Ris, Julekage, Franskrød.
- 4) 1 hg Sukker, Kanel, Rødbeder, Asler.

(Forts. næste Side)

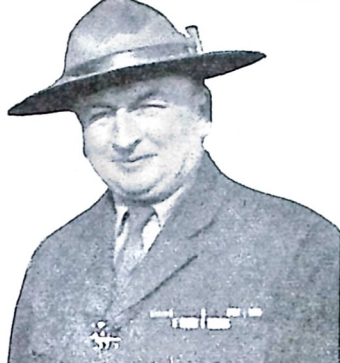
Hubert Martin in Memoriam

Een af Verdens største Spejdere, Hubert Martin, er afgaaet ved Døden den 17. ds. Mr. Martin har siden 1920 været Direktør for Det Internationale Bureau i London, og han har været den faktiske Leder af Verdensspejderbevægelsen. Det er sikkert ikke for meget sagt, at Hubert Martin efter Verdensspejderchefen var

Mr. Martin

Forn. tv. ses han
sammen med
danske Spejdere

ikke alene den mest kendte Spejder i Verden, men ogsaa den, der har udrettet mest til Gavn for Spejderbevægelsen.

Mr. Martin, der i de sidste Par Aar har været plaget af Sygdom, blev kun 58 Aar gammel.

Mange danske Spejdere vil have en personlig Erindring om Hubert Martin, som ofte har været her i Landet. Hubert Martin følte sig meget knyttet til danske Spejdere, noget han mange Gange har givet Udtryk for. Mr. Martin's Følelser blev gengældt, saa det maa erkendes, at vi her i Danmark har lidt et personligt Tab ved Mr. Martin's alt for tidlige Død.

Tage Carstensen.

- 5) ½ kg Smør, Ost.
- 6) En Pakke: Figner, Nødder og Appelsiner.
- 7) ¼ kg Kaffe og en stor Pakke Tilsætning.
- 8) 2½ kg Æbler.

Efter Evne: Brugt, repareret Legetøj og pæne gode brugte Bøger samt et lille pyntet Juletræ.

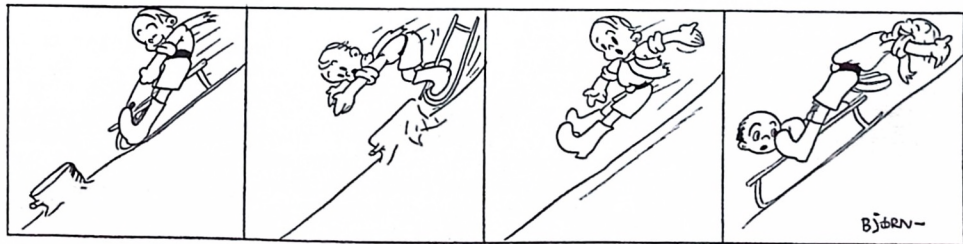
Alle Delene vil koste ca. 16 Kr. Enten fordeler

I Udgifterne eller ogsaa har I sparet Pengene sammen i Aarets Løb. Den største Tilfredshed for jer er ikke at faa Pengene hjemme, men selv at indtjene dem.

GLÆDELIG JUL fra

Raadgiveren.

THEOBALD

Udstilling i Skanderborg.

Maanedens store Begivenhed indenfor Troppen var utvivlsomt Spejderudstillingen den 22.—23. Oktober. Til denne havde vi i Forvejen solgt 2500 Lodsedler. Disse var samtidig Adgangskort og Program til Udstillingen.

Denne var ordnet saaledes, at hver af de ældre Spejdere fik sin Stand at stille op. 1 Stand viste, hvad en Spejder laver i sin Fritid, en anden forskellige Ting fra Jamboreen, bl. a. Borges Scrapbog dernede fra. En tredje Stand viste et Hjørne af et Tropslokale o. s. v.

Der var i Løbet af de 2 Dage 1800 Besøgende, og Udstillingen gav 1500 Kr. til Troppeskassen.

Nyt fra 2. Aarhus.

2. Aarhus har faaet en ny Tropsfører. Bosmann Petersen rejser nemlig nu til København, og Troppen er overtaget af Lærer Thøger Jensen, tidligere Tropsass. i 10. Aarhus.

Vejle Patrulje bygger Hus.

»Falkene«, 1. Vejle Trop, er i dette Efteraar gaaet i Gang med den store Opgave at bygge egen Hytte ca. 5—6 km fra Vejle.

Selv om Patruljen kun raader over smaa Midler, er den naaet langt med sine Planer — saa langt at der allerede staar en næsten færdig Hytte paa Grunden, som hedder »Vidskue« og er kendt af mange af Landets Spejdere.

Grunden er foræret Patruljen af en Gaardejer Nielsen, som er meget venligtstillet overfor Troppen og i mange Aar har stillet en Mark til Raadighed for Troppen til Afbenyttelse som week-end Lejrplads.

Gaardejeren har endvidere foræret »Falkene« alle de Granstammer, de har Brug for, til at bygge Hytten — dog skal Spejderne selv fælde Træerne og transportere dem til det Sted, hvor Hytten ligger.

Hytten, der er bygget som et Blokhús, er foreløbig paa ca. 15 kvm., men bygget med Udvidelse for Oje.

Man er allerede færdig med at rejse »Murene« og er snart færdig med at tække med Rør. — Rørene er skaaet ude ved Stranden i Nærheden af Byen og transporteret til Stedet af en »rare

Spejderfar, som er i Besiddelse af en Hestevogn.

Samme Patrulje har forovrigt ved Kongeaa-Divisionens Turnering i Jels nu i Efteraaret faaet tildelt en smuk Sølvplade som første Præmie for Divisionens bedste Dagbog.

Stortrommen.

Glenterne er begyndt at udgive et Tropsblad, som hedder »Stortrommen«. Bladet, som udkommer een Gang om Maaneden, indeholder blandt andet Maanedsprogram for Arbejdet i Troppen.

Tigertroppen i Nysted

havde Søndag den 23. Oktober et Dagløb paa 60 km. Der startedes patruljevis Kl. 8, og de 12 Opgaver, som bl. a. bestod af Kort- og Skitse-tegning samt Højde- og Længdebedømmelse, skulde være løst til Kl. 17. Falkene blev Nr. 1, Hjortene Nr. 2 og Egerne Nr. 3.

Tropsfest i Odense hos 1. O.

Salen var fyldt til sidste Plads af forventningsfulde Gæster. Disse blev heller ikke skuffede. Da Tæppet gik for sidste Gang, var Bifaldet ore-dovende. Bagefter var der Bal til Klokken 1.

Fin Placering.

I København og Frederiksberg Distriktets Roverløb — et Cykleorienterings- og Forhindringsløb over 120 km — deltog 14 Hold. Kun 7 Hold gennemførte det ret krævende Løb. 1. Nyboder havde 3 Hold i Ilden — de placerede sig som Nr. 1, 5 og 7.

Træning til 100 km Tur.

Vedels Egne er nu overgaaet til Absalon Divisionen. — Vi har i den sidste Tid haft nogle Spejdere, der har trænet til 100 km paa 12 Timer. De foreløbige Resultater er: 5 Mand har gaaet 80 km, 2 Mand har gaaet 81 km og 1 Mand har gaaet 90 km (eller maaske rettere halvvejs gaaet og løbet). Kan andre Troppene vha et lige saa pænt Resultat af Spejdere — Ikke Rovere? — Vor Kærre staar i Øjeblikket nede i Lokalet, belæsset med 5 Sække af henholdsvis Sølvpapir og Kapsler.

Chr. den II's Tropic

vandt den store Terrænleg, som Troppen havde sammen med 5. Odense. Øvelsen, der formede sig som en Skattejagt, var godt tilrettelagt og vældig morsom. I Løbet af November Maaned har Spejderne gjort Tropslokalet i Stand ved egen Hjælp. Troppen er paa Jagt efter 10 nye Spejdere.

Tilbage til Naturen.

Hellerup Divisionen har afholdt sin aarlige Divisionsturnering, som i Aar havde Undertitlen »tilbage til Naturen«. Der overnattedes i Hytte, tilberedtes Mad uden Kogegrej, og flere af Opgaverne havde Tilknytning til vore Forfædres Levemaader.

Stenmosaik.

Svend Estridsens Tropic deltog i Djurslandsskolens Efteraarsturnering, en rigtig primitiv Øvelse med Bygning af Tipier, Frembringelse af Flitsbuer og lave Patuljedyret i Stenmosaik. Hele Øvelsen foregik i øsende Regnvej, saa det var rigtig Spejdervej.

Vi har paabegyndt en løbende Patuljekonkurrence, hvoraf en af Opgaverne er Udfærdigelsen af en Bandestander til Banderne i vor Ulveflokk. Desuden omfatter den Salg af Spejderjul, Julegood-turn o. m. a.

Ny Patulje.

1. Ordrup Tropic blev ved Ulveoprykningen den 30. Oktober foreget med en Patulje, Egernpatuljen. Ved samme Lejlighed gik alle Patuljeførere af og dannede en Skovmandspatulje.

Efter Fynsløbet

havde »Fyns Stiftstidende« i sit Søndagsnummer begge Midtersiderne fyldt med en stor flot opsat Artikel: Paa Øvelse med de gule Spejdere. Artiklen var righoldigt illustreret med gode Fotografier og var en knippel fin Agitation for vort Korps.

Ved du hvor mange Spejderorkestre vi har i Korpsen?

Der findes følgende: 1. Københavns Divisions, der er det største. De spiller under fuld Besætning, ca. 25—30 Mand, ligesaa godt som Livgarden. Hertug Knuds Divisions, Aabenraa kolonnens, 1. Tønder, 1. Rudkøbings (ganske nystartet, med 3 Ulveunger, spiller godt), 3. Odense og 1. Ebeltoft.

Et Tropsmøde i Faaborg.

I 1. Faaborg fik Spejderne udleveret 1 Stk. Staaltraad, 1 Pose Kastanier, 1 Klump Ler, 5

Wolf Lüders Hansen, P.A., Ravnene, 1. Tønder.
Flemming Eldon, P.F., Egerne, 1. Ordrup.

Hjertelig til Lykke.

Ruller Serpentin, et Stykke Læder og en Stump Kasteskaft. Af disse Ting skulde de i Løbet af 3 Kvarter fremstille morsomme, nyttige og dekorative Ting. Som Værktøj maatte kun benyttes egne Knive og Fingre. Af Resultaterne bør nævnes Sct. Georg og Dragen udført af Kastanier, Tændstikker og Ler.

Et Tropsmøde i Gentofte.

1. Gentofte er ved at bygge nyt Tropshus, men det var ikke saa vidt færdigt, at det kunde huse Troppen ved deres sidste Tropsmøde, der derfor maatte foregaa saaledes:

Troppen blev delt i to lige store Hold: Smuglere og »Det amerikanske Kystbevogtningspolitiet«. Hurtigt løb man over paa Ermelundssletten, der forestillede Det store eller stille Ocean. I hver Ende blev oprettet en Havn, der markeredes af Havneindløbsfyrene, et Par Flagermuslygter. Alle samlede sig nu i Hold paa 3. De forestillede Skibe. Tørklæderne blev bundet om Armen, og saa gik det løs. Det gjaldt om for Smuglerne at sejle en Mursten frem og tilbage mellem Havene saa mange Gange som muligt. Det skulde Kystbevogtningspolitiet selvfølgelig forhindre med Vold og Magt. Man maatte ikke raabe fra Skib til Skib, dertil var Afstandene jo altfor store, men derimod gerne signalere med Lomme-lygter.

Denne Leg kan leges i Mørke paa en hvilken som helst flad Mark paa Størrelse med Ermelundssletten.

Sneen var begyndt at fyge. Den snoede sig hen over de bare Pletter paa Jorden som Røgsøjler, der stiger. Bag forrevne Skyer, der jog hen over Himlen, kom Maanen glimtvis til Syne og kastede sit blege Skær ned over Skoven. Det susede i Træerne. Af og til skreg en Ugle. Dybt inde i Skoven lod et Brag og Splintren af Træ, og et Føg af Sne fortalte, at en af Skovens Kæmper havde modtaget Naadesstødet og lagt sig til Hvile just ved de første Stormstød, der dronedes isnende nedover, fra Bakkerne i Øst.

Jørgen foer sammen. Han var gaaet en halv Snes Skridt i Forvejen for sin Patrulje, der havde valgt at skyde Genvej gennem Skoven for hurtigere at naa hjem til Juleaftenen i Nesbjerg efter at have været inde i Soholt for sammen med de andre Patruljer i 1. Soholt Trop at være med i Uddelingen af Julekurve og Pakker til Byens fattige Familier.

Jørgen tænkte, at det maaske nok var lidt risikabelt at gaa gennem Skoven nu, hvor det blæste op til en rigtig gammeldags Snestorm. Det var lige blevet mørkt for en halv Time siden, men nu havde de da kun to Kilometer tilbage for de naaede Skovens Udkant, hvorfra de sagtens kunde se Lysene fra Husene hjemme i Nesbjerg. De havde ingen Lygte med til at lyse Vejen op med, men hvad — Maanen lyste jo godt, og de kendte jo Vejen som deres egen Bukselomme.

»Det var nok et ordentligt Træ, der væltede der!«, raabte Svend. »Ja,« svarede Jørgen, »det har nok været en af de store gamle Graner ovre paa Roverbakken, — der plejer altid at falde et Par Stykker hver Gang, det er Stormvejr.« Svend svarede ikke, men gav sig til at sludre med Karl og Rudi om de forskellige Mennesker, de havde været inde hos i Soholt med Julekurve. »Det var nu rørende at se, hvor glade de blev for den Smule, vi kom med. Især der hos Skomageren, hva'?' Tror du han havde været arbejdsløs i mange Aar? Det var vel nok Synd for den Kone, hun kunde jo slet ikke røre sig!« »Nej,« faldt Rudi ind, »og man skulde ikke tro, at nogen af alle de beskidte Unger, der rendte mellem Be-

nene paa hende, nogensinde havde stiftet Bekendtskab med Vand eller Sæbe. Bevar mig vel, hvor saa de ud!« »Det skal du ikke gøre Grin med, du!« Svend saa hen for sig. At der virkelig findes saa megen Nød og Elendighed, havde han egentlig aldrig forestillet sig, men hvor følte han sig glad over at have været med til at gøre de stakkels Mennesker en Fornøjelse. Det taknemmelige Blik i Konens Øjne vilde han aldrig glemme. Han kunde fejre en glad Jul i Aar.

Bag ved Svend og Karl og Rudi kom Niller traskede med de to Rekrutter, der begge følte sig lidt trykket ved Situationen. Der var ingen af dem, der før havde været ude i Skoven efter Mørkets Frembrud, og de havde hele Tiden en Masse Ting at fortælle Niller eller Spørgsmaal at stille ham, men det gjorde jo ikke Sagen bedre at Niller i Aften var usædvanlig mut og kun svarede med Enstavelsesord. Ganske vist saa havde de faaet at vide, at en Spejder taler ikke mere end højst nødvendigt, naar han er ude i Naturen, men bruger derimod sine Øjne dobbelt saa meget, og naar det nu var helt mørkt og de ingenting kunde se, saa mente de sig en lille Smule berettiget til at konversere Niller. De kunde dog stadig ikke andet end beundre Niller for den Koldsindighed og Ro, hvormed han færdedes herude i den uhyggelige, mørke Skov, med den isnende Storm susende om Ørene og saa alligevel have Sindsilgevægt nok til at »se dobbelt saa meget som han talte«. Men de smaa Gutter skulde bare have kunnet se ind i Nillers Sjæl. Saa vilde de have set eet stort, sort, tomt Hul. Dyb Fortvivlelse havde bemægtiget sig hans Sind, den skrækkelige Episode inde i Soholt, Optrinnet mellem ham og Jørgen, hans Patruljefører og bedste Ven, optog fuldstændig hans Tanker, og gjorde, at han ønskede de to smaa snakkesalige Rekrutter der hen, hvor Peberet gror.

Der var ikke noget, han nødigere vilde, end være Uvenner med Jørgen. Han holdt morderlig meget af Jørgen, han saa op til ham som Patruljefører. Det var hans Skyld, at Rævene var

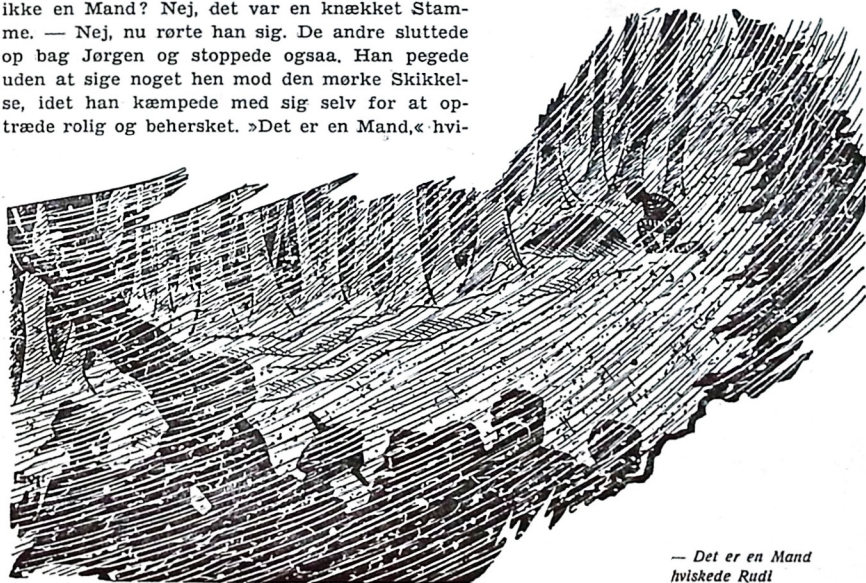
mellem de tre bedste Patruljer i hele Divisionen. Uh, jo ham kunde han li', og derfor var det saa dobbelt forfærdeligt at blive skældt ud af ham. Han havde jo ikke gjort noget galt. Var der nogen Grund for Jørgen til at fare saadan op, som han gjorde? Jo—h! Jørgen var jo altid selv saa aaben og ærlig. Nej, det er klart, han vilde aldrig kunne finde sig i den mindste Uærlighed fra nogen af sine Spejdere. Men alligevel derinde sammen med alle de andre Spejdere fra hele Troppen, hvad maatte de ikke tro. Niller følte hele Tiden den største Trang til at løbe frem til Jørgen og stikke ham en Undskyldning og en Forklaring, men Jørgen havde givet ham Ordre til at gaa sammen med de to smaa og sørge for, at de ikke sakkede bagud. Saa han blev ved med at gaa og tumle med sine triste Tanker og svare paa dumme Rekrutters dumme Spørgsmaal og saa blot haabe paa at kunne faa en Lejlighed til at vise overfor Jørgen, at han alligevel var en god Spejder.

Denne Lejlighed skulde han faa før han anede det. Det var nu blæst voldsomt op, og Maanens Tilsynkomst blev sjældnere og sjældnere. Ganske vist var der her inde i Skoven nogenlunde Læ, ude paa aaben Mark maatte Snestormen have frit Spillerum, og nu, da det begyndte at sne, vilde alting vel blive dækket fuldstændig til. Det var helt spændende, syntes Drengene.

Hvad var det. Jørgen stoppede pludselig op. Hjertet hamrede voldsomt i Livet paa ham. Han plejede ellers ikke at være bange, men der — der henne tilvenstre for det Træ — — stod der ikke en Mand? Nej, det var en knækket Stamme. — Nej, nu rørte han sig. De andre sluttede op bag Jørgen og stoppede ogsaa. Han pegede uden at sige noget hen mod den mørke Skikkelse, idet han kæmpede med sig selv for at optræde rolig og behersket. »Det er en Mand,« hvi-

skede Rudi. »Ja, Tak,« svarede Jørgen, »det kan jeg nok se, men jeg spekulerer paa, hvad han foretager sig herude paa denne Tid af Dagen?« I det samme kom Maanen frem i et hastigt Glimt og belyste Manden, medens Drengene forblev i Skygge af nogle Træer. Det gav et Gip i dem alle sammen. — Manden derhenne bar Straffeanstaltens stribede Dragt. — Han var alt-saa en undvegen Forbryder. De saa forskrækket paa hinanden og den ene af Rekrutterne famlede sig med sin Haand frem til Nillers, som med et fast Greb knugede sig om Drengens. Heldigvis bar Vinden fra Forbryderen hen mod dem, og Stormen susede i den Grad i Trækronerne, at de rolig kunde hviske sammen uden at blive hørt. Nu kom Mandfolket op i Jørgen. Han var Førem og han havde Ansaret for sine Spejdere, men paa den anden Side var han klar over, at det var hans Pligt at faa alarmeret Politiet og eventuelt faa fanget Fyren derhenne.

De stod alle og stirrede hen mod Stedet, hvor Forbryderen befandt sig. De fulgte interesseret enhver af hans Bevægelser. En Gren knækkede derhenne fra. Hvad var det, han lavede? Han var jo i Færd med at lave sig en Hytte. Der var jo — nu, da de fik set rigtig efter — allerede rejst Skelettet til en primitiv Hytte af Grene og Løv og Sne. Den var meget flad, næsten som om den gik i eet med Jorden — maaske der var et Hul under? Ja, — nu — hvad i Alverden? Nu begyndte han derhenne at tale med en grov, brutal Røst, — og nu hørte de en anden Stemme (Forts. Side 272)

— Det er en Mand
hviskede Rudi

Den gamle Skovmand har Ordet:

Skovmandsprøven

Spejderen skal i Praksis løse en Brandværsopgave, saasom: Slukning af Ild i brandfarlige Vædsker, Nedfiring af røgforgiftet, el. lign.

Formaalet med denne Del af Prøven er naturligvis at faa den vordende Rover til at interessere sig for de yderst vigtige Samfundsopgaver, som sammenfattes under Betegnelsen Brandværn.

Naar Formuleringen af Kravet til Skovmanden er som ovenfor nævnt, er det ikke Mening, at Føreren skal tilrettelægge Uddannelsen efter at dygtiggøre ham ene og alene i Slukning af Ild i brandfarlige Vædsker og Nedfiring af røgforgiftede. Det er kun Eksempler, der skal antyde Standarden for den praktiske Kunnen.

Det maa forlanges af enhver vordende Rover, at han har Øjnene med sig, og at han i enhver Situation handler rigtigt og forsvarligt, og det lærer han ikke paa en enkelt Aften.

Hvad angaar at uddanne Skovmændene i Brandværn, saa gælder det først og fremmest om, at de vænnes til at lægge Mærke til alle de Ting paa Gaden, i alm. Beboelsejendomme, Fabrikslokaler, Forsamlingslokaler, Teatre o. s. v., som har Betydning enten til Forebyggelse af en Ildløs til Hindring af dens Udbredelse, til Alarmering, til hurtig Ryddeliggørelse eller Tømning for Tilskuere o. s. v.

Ethvert Mandfolk i dette Ords rette Betydning maa f. Eks., saa snart han kommer op i en Rutebil, være klar over, hvor Ildslukkeren hænger. Han maa i Teatre og Forsamlingslokaler se efter, hvor Reserveudgange og Ildslukkere findes — det er vigtigere end at spekulere paa, hvor han skal gaa hen efter Teatertid — eller købe Chokolade.

Man skal ikke være bange for at spørge sig for. Rutebilchaufføren, Kontrolløren og Brandmanden giver fyldestgørende Oplysninger. Gør de det ikke, kan det være Tegn paa, at man har vakt en slumrende Samvittighed, og saa har Spørgsmaalet altsaa ogsaa gjort Nytte.

At det er af Betydning, at man i Tide har tænkt paa, hvilken Vej man vil søge ud, hvis der skulde gaa Ild i det Lokale, man er i, og hvilke uhyggelige Konsekvenser det kan faa, hvis der udbryder Panik, viser Ulykken i Oslo fornylig med al ønskelig Tydelighed.

Det maa forlanges af Skovmanden, at han ikke omgaas letsindigt med Ild eller Genstande, som kan paasætte Ild. Han tømmer ikke sit Askebæger i Papirkurven, han lægger ikke sin Cigaret tankeløst fra sig, og han kaster ikke Stumpen et tilfældigt Sted.

Han trækker Stikproppen til Strygejernnet ud for Mor eller Husassistenten, naar de efter endt Strykning nok slukker for Jernet, men lader Stikproppen sidde. Han kaster aldrig uslukkede Tændstikker fra sig, og han passer paa, at Tændstikæsken altid ligger saadan, at Lillebror ikke kan faa fat paa den.

Paa den Maade er han med til at redde Millionværdier.

Alt det og mange lignende Ting kan Skovmanden selv træne sig i, og det skal blive ham lige saa naturligt at gøre sine brandværnsmæssige Iagttagelser og drage de deraf følgende Slutninger, som det er for ham at børste Tænder.

Hvad selve Sluknings- og Redningstjenesten angaar, saa paahviler den Brandvæsenet, men derfor er det ikke uden Betydning, at Skovmændene lærer at betjene det lettere Slukningsmateriel, Haandsprøjter og kemiske Haandslukkere, og i det hele taget ved noget om Brandvæsenets Materiel og Midler.

Føreren vil i de fleste Tilfælde kunne interessere den nærmeste Brandinspektør saa meget for Foretagendet, at han kan faa ham eller en af hans Hjælpere til at give den fornødne Instruction.

Ved Afholdelsen af den afsluttende Prøve er det vigtigt, at hele Situationen er saa virkelighedstro som muligt.

Skal et Værelse forestille at være røgfylt, saa fyld det med Røg fra Røgbomber. Skal der reddes en Person med brændende Klæder, saa faa fat i en Voks- eller Træ-Mannequin og stik Ild i dens Klæder.

Naturligvis maa det tilrettelægges saaledes, at Arrangementet ikke frembyder Fare for Omgivelserne eller udsætter Skovmændene for større Risiko end nødvendigt, men det maa erindres, at jo mere realistisk Situationen fremstilles, des nærmere kommer den de virkelige Forhold.

Den gamle Skovmand.
H. M.

ULVEUNGE - AVISEN

RIV MIG UD - BIND MIG IND - GEM MIG GODT

Nr. 10

December 1938

En Ulv lyder den gamle Ulv
En Ulv giver aldrig tabt

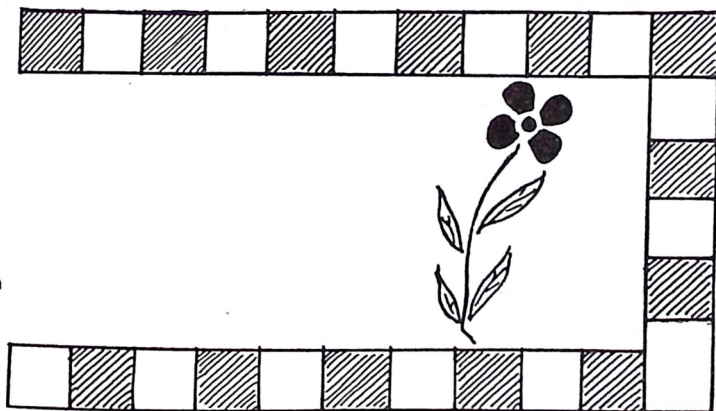
PAA JULETUR

Grisen og Anden skal paa Juletur — Anden skal til Grisens og Grisen til Andens Startplads. Klip Spilleplanen ud og klæb den paa Karton. Klip Brikkerne ud af Kartonen og forsyn dem paa Bagsiden med følgende: Brik Nr. 1: 1 Skridt frem. 2: 2 Skridt tilbage. 3: Et ekstra Kast. 4: 4 Skridt frem. 5: Stands et Kast. 6: 6

Skridt frem. Brikkerne lægges paa Bordet med Tallene opad. Første Deltager kaster en Terning, viser den f. Eks. 6, maa den, som har kastet, flytte sin Brik 6 Skridt fremad. Talbrikken lægges tilbage paa sin Plads, og saa er det den næste Spillers Tur. Spillet er kun for to Personer. Hvis en ved de sidste Ruder slaar flere Øjne paa Terningen end der behøves for at vinde Spillet — for det gælder jo om først at komme hen til Modspillerens Startplads — maa han regne tilbage, d. v. s. gaa det Antal Ruder tilbage, som bliver tilovers, naar Maalruden er naaet. Saadan maa han blive ved til han rammer det rigtige Antal.

1 2 3 4 5 6

Den gamle Ulv taler:

Lyt her oh Ulve! Har I nogensinde tænkt paa, hvor dejligt det er at gøre andre glade. Nu til Jul er der sikkert mange, der tænker paa at glæde jer, og det er dejligt at faa sine Ønsker opfyldt; men prøv engang at tænke paa, hvor det er rart, at man netop Juleaften kan glæde andre. Der er mange, der synes, at det er det bedste ved Juleaften.

Jeg husker engang for mange Aar siden, at min Flok og jeg skulde ud med Juletræer til nogle fattige Familier. Hver

Bande pyntede hvert Aar et lille Juletræ, og det gav vi bort til fattige Familier, som ellers ikke havde Raad til at give deres Børn et Juletræ. Vi havde saaledes en Familie, som flere Aar i Træk havde faaet et Juletræ af den samme Bande. De boede i et usselt Kolonihavehus og vidste, at vi kom. Allerede paa lang Afstand saa vi Børnene staa og spejde, og I kan tro, Glæden var stor, da vi kom.

Da vi gik derfra, kom en Ulv hen til mig og sagde: »Uh Baloo, hvor var det godt at se, hvor glade de blev. Det er ligesom om, at nu er det rigtig Jul!«

Naar jeg nu ønsker jer alle en glædelig Jul, er det mit Haab, at I alle maa faa »en rigtig Jul« paa samme Maade, som den Ulv fik det. Baloo.

Husordonnans

Ved du, hvad en Ordonnans er? — — maaske ved du det ikke, maaske gætter du dig til det, men nu skal jeg forklare dig dette. — — Ordonnans er et fremmed Udtryk for en Budbringer, men du skal ikke tro, at du bare skal være en Slags Bydreng for at faa Husordonnansmærket. — —

Nej. — I Virkeligheden er dette Mærke meget interessant og spændende at tage, nu skal du høre.

Du skal kunne tænde op i en Kakkellovn efter først at have rensat den godt for Slagger og Aske, og det er lidt af en Kunst at kunne gøre dette rigtigt, og de første Gange vil du nok opleve, at Ilden gaar ud, og at Kakkellovnen ryger værre end Bedstefaders lange Pibe, men det er blot indtil du kender Fiduserne. — —

Du skal kunne feje og vaske et Gulv saa godt, at du er sikker paa, at Gulvet er helt rent. —

Du skal ogsaa kunne lave en Kop Te og koge og spejle et Æg, saa kan du altid selv sørge for Frøkost, naar Moder er syg eller i Byen, og desuden skal du øve dig i at skremme Kartofler og koge dem og vide, hvordan man gør Grøntsager i Stand til Madlavning. — —

At dække et Bord er en meget stor Kunst, og naar I har spist, skal der tages ud af Bordet og vaskes op og sættes paa Plads uden at slaa noget i Stykker. — —

Noget af det morsomste er, hvis du kan faa Lov til at pudse din Moders Messing, Kobber og Sølvtoj og saa se, hvor fint du kan faa det til at skinne, og her skal jeg lære dig et lille Trick, prøv at krølle en Avisside sammen og puds med denne, og jeg garanterer dig for, at du bliver overrasket over Resultatet. — —

Hvis du er rigtig dygtig, kan du nok faa Lov til at prøve at støvsuge, det er meget svært, men ogsaa interessant og morsomt, og hvis I ikke har Støvsuger, kan du klare det med en Støveklud, for Støv er meget sundhedsfarligt at have i Stuerne, derfor maa det fjernes. — —

Til sidst kommer noget af det vigtigste, den egentlige Ordonnansprøve, nemlig at gaa paa Indkøb og købe Varer efter Hukommelsen, uden at faa brun Sæbe, naar det skulde have været Rosiner, eller Silkegarn, hvis det skulde have været Bukseknapper. Du skal kunne købe ind 3 forskellige Steder og købe 5 forskellige Ting uden Huskeseddel, hvis du kan alt dette, fortjener du at faa det fine Mærke med Husholdningens gamle Kendemærke »Kosten«.

Tal nu med Mor om det, og lad os se, hvor dygtig du er! Hjalle.

BLAA BANDES BLANDEDE BEGIVENHEDER

Sidst: »Den blinde Passager« skulde være Plejebarn i Skovby, men bliver sammen med »Egern« kidnappet af nogle skumle Automobilister, men Bilen styrter i en Skovso.

XI: BLAA BANDE BLIVER

»DE BLAA ØRNE«.

I samme Nu Lastbilen med 4 Hjul i Vejret havnede i Skovmosen, medens vore to Venner og de to skumle Personer ved Rattet væltede rundt i Skovsøens Dynd, kørte to Motorcykler med Sidevogn frem, bemanded med 6 Rigspolitibetjente. I den mørke Aften søgte de med Haandlygter ude i den sorte Skovmose og fik efter mange Vanskeligheder bjerget de forulykkede i Land. De to Drengene blev løst fra deres Baand og blev svøbt i Politiets lange Kapper. De to skumle, der før sad ved Rattet, blev sat under Anholdelse. — Lastbilen, de havde ført, var efterlyst som stjaalet, derfor havde Politiet jaget Bilen. Egern fortalte Politiet, at den ene af de anholdte var hans Kammerat Leos Plejefar og antydede lidt om samme Persons Livsførelse. Det var Leo, Bandittens Søn, der havde opdaget, at hele Bortførelsen skyldtes »faderlig Kærlighed«. — De to anholdte blev nu sat i Skovby Arrest, medens Leo og Egern, rystende over de voldsomme Oplevelser, hurtigt blev kørt hjem og lagt i Seng. — Sagen gik nu sin Gang. Leos Plejefar blev afsløret som Leder af en fæl Tyvebande og fik en lang Tugthusstraf. Leo slap for at blive blandet ind i Sagen og fik aldrig at vide, hvordan det gik Plejefaderen. Han blev efter Planen optaget i Arkitekt Klints Hjem og blev en Uge efter optaget som Ulveunge i Blaa-Bande; det var først i November, og det kan nok være, han blev en flink Ulveunge. Paa kort Tid gennemgik han Ulveprøverne og afslørede herved en Lærenemhed og Fingernemhed, der fik »Blaa« til at blegne.

Nytaar for et Aar siden.

Nytaarsaften var det stærk Frost og stjerneklart; nede ved Aaen levede Kjesten, en gammel, fattig Kone, der ernærede sig kummerligt ved

at gaa ud at vaske for Folk, naar Gigten tillod det; — arrig og ubehagelig var hun. »Blaa« havde et Horn i Siden paa hende, hvorfor de vilde hævne sig paa Aarets sidste Aften. Bevæbnet med Tjære og Sækkelærred begav de sig trods Kulden ned til Kjestens Hytte; her handlede de hurtigt. Alle Ruder blev tjæret sorte, medens Egern klatrede op paa Taget og tilbandt Skorstenen. Under stor Morskab hørte de Kjesten hoste og nyse, da hendes Stue blev fyldt med Røg fra Ildstedet. Saa skyndte de sig hjem til Byen, efter først at have givet Kjestens Gedebug sin Frihed, og i Gedens Baas satte de en fredelig Ko, som de »laante« paa en Nabogaard. Kjestens Høns blev iført smaa blaa Slag af en gammel Regnfrakke. Det var en fæl Nat for Kjesten, hun mente bestemt, at det var Trolde, der huserede, og da alt var sort i Huset, troede hun, at det var Nattemørke — takket være de tjærede Vinduer. Hun blev derfor inde i sit Hus i 3 Dage og Nætter og forstod ikke, at Natten aldrig vilde faa Ende. Ingen anede, at det var Blaa-Bandes Værk, og det var godt for Skovby Flok.

Jul i Aar.

»Blaa« var brødebetyngt i Aar; hele dette Aar hvilede deres Gerninger sidste Nytaarsnat paa dem som en kulsort Samvittighed, der maatte sones, før de blev Spejdere til Nytaarsparaden; de havde derfor meget travlt Juleaften. Deres Julegoodturn maatte falde paa Kjesten i Aar. Forsynet med alle Slags gode Sager drog de til Hytten ved Aaen. Angst og bange bankede de paa hendes Dor. Hun laa syg af Gigt i sin Seng. Hendes Stue flød af Snavs og Køkensager, saa nu fik »Blaa« travlt; i en Fart blev der rensat ud i Hytten. Et lille Grantræ blev sat paa Bordet og »Mus« mobiliserede sin Søster, der af de medbragte Sager tilberedte en fin Middag til Kjesten, der med taknemmelige Øjne fulgte Forberedelserne. Egern gik nu hen til Kjesten og tilstod, hvad »Blaa« havde foretaget sig sidste Aar og bad med Taarer i sine ærlige Drengøjne om Forladelse. Kjesten mindedes sine egne Drengene, der alle havde glemt hende, og tilgav »Blaa« af hele sit Hjerte; saa tændte man Juletræet og »Blaa« sang nogle af de gamle Julesalmer, og Kjesten fortalte gamle Julesagn, hun havde aldrig haft saa festlig en Jul. Befriede og glade i Sind tog Drengene hjem og holdt Jul, ogsaa for dem blev det den bedste

Jul. Siden denne Dag blev Kjesten aldrig glemt — hun var beskyttet af Byens Dreng.

Nytaarsparaden.

1. Nytaarsdag klædte Blaa-Bande sig i Spej-derdragt og trak Ulveblusen uden paa. Ude i Skoven ved Eggehojen tog Flokken Opstilling overfor Troppen. »Giraffen« sagde et Par smukke Ord til Flok og Trop, hvorpaa den store Spejder, der skulde lede de nye Spejdere fra Flokken, traadte frem og trak Ulvebluserne af »Blaa« — een, to tre —! Der var 7 Spejdere i Stedet for 7 Ulveunger. Man raabte Ulvehyl, afgav Spejderloftet, og »Tjikkerlikker« rungede i Skoven. Saa drog man af Sted for at mødes med Divisionen til den store Divisionsparade.

Vi kan godt være enige om, at aldrig har nogen set hen til et nyt Aar med større Forventninger end »Blaa-Bande«, der nu har Navnet »De blaa Ørne«. Den mest glade Ørn var Leo, der i Hr. og Fru Klint havde faaet sig en Far og Mor og snart helt glemte Tyvehulen paa Vesterbro og alt, hvad han der havde gennemgaaet.

E.S.: Nu er »Blaa-Bande« blevet 7 raske Spejderrekutter og har ikke hjemme paa Ulvesiderne mere, hvorfor jeg foreslaar, at vi giver dem et sidste Ulvehyl — det vil glæde Bandens trofaste Flokfører »Giraffen« og

Peter Tini.

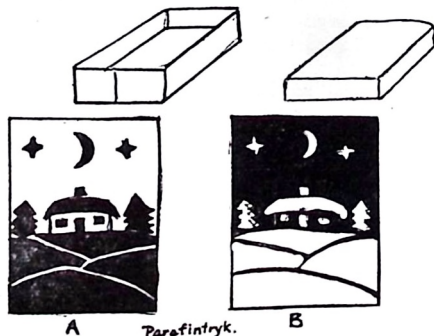
Parafinsnit

Naar I faar fat i Kassen med Julepynten fra sidste Aar, skal det være underligt, om der ikke findes mange Stumper fra sidste Aars Julelys. Det skal være de gode Lys, Parafin eller Stearin, der kan bruges til Parafinsnit. — Allererst maa I lave en lille lav Æske af Tegnepapir. Derefter samler I alle Lysstumperne i en lille Kasserolle og smelter dem. Hvis der ikke er ret meget Parafin, kan I hos en Farvehandler købe et Par Stumper ren Parafin. Endnu mens det er flydende fjernes alle Urenheder. Medens den endnu er varm, hældes den i den lille Papæske, der er ca. 10 cm lang, 7 cm bred og 3 cm høj. Æsken stiller I paa en Glasplade, saa den er aldeles plan. Lad det saa staa i Ro Natten over, saa er det fuldstændig haardt næste Dag. — Nu tages med den største Forsigtighed Parafinen ud af Æsken, saa der ikke kommer en eneste Ridse paa den glatte Flade, den skal der nemlig tegnes det paa, som vi skal have trykt. Vælg et ganske enkelt Mønster: en lille snedækt Hytte med to Graner og Maane og Stjerner tindrende paa den sorte Nattehimmel. Se nu paa Billederne. Fig. B er det færdige Billede. Først tegner du Billedet op paa Parafinen med en spids Blyant. Tryk ikke for haardt! Derefter tager du en spids Pennelkniv og skærer alt det bort, som er sort paa Fig. A. Der maa dog levnes en Kant udenom Billedet. — Naar nu det hele er godt og fint skaaret ud og alle Parafinsmulerne nøje er børstet bort, tager du et Stykke ikke for tykt Tegnepapir, bløder det i koldt Vand og lægger

det mellem et Par Haandklæder. Derefter maa du hurtigt Parafinpladen over — altsaa kun de opstaaende Partier — med almindelig sort Skosvætte. Derefter tager du det endnu fugtige Papir og lægger det over Formen og trykker jævnt og forsigtigt til. Naar du derefter løfter Papiret fra Parafinstykket, vil Fig. B ses derpaa.

Du kan ikke vente med det samme at faa et fint Resultat, men med lidt Øvelse vil det nok blive godt. — Formen bliver imidlertid slidt, saa den varer ikke saa længe, men saa kan du bare smelte den om og tegne en ny Tegning paa den, som er endnu bedre end den forrige. Før Parafinen smeltes om, maa Skosvættens vaskes af med koldt Vand.

A Parafintryk.

Det var Juleaften 1805. I en af Kristianias Fængselsceller sad en ensom Mand og kæmpede sin Kamp med Tvivl og Mismod. Hans Nielsen Hauge hed han. Hans eneste Forbrydelse var den, at han drog fra Bygd til Bygd for at fortælle sine Landsmænd om Jesus Kristus. Det maatte en Lægmand ikke dengang, og nu havde han siddet fænglet et helt Aar, — man skulde undersøge hans Sag.

Juleaften havde han været i Forhør, han havde set et Glimt af et Par af sine Venner. De var vandret fra Bergen til Kristiania blot for at faa Lov til at hilse paa ham, men de fik ikke Lov.

Ensomheden og Uvirksomheden pinte Hans Hauge. Saa kæmpede han Bønnens Kamp til han fik Fred i sit Sind, og gav sig saa til at synge sin Julesalme. Da han tav, hørte han med Undren to Mandsstemmer, der udenfor hans Cellevindue sang en Salme, om de nødlidende og bedrøvede, der beder Gud om Hjælp. Han kendte Vennernes Stemmer og glædede sig over deres Trofasthed.

Salmen døde hen. Da skinnede der ud gennem Julenattens Mørke et lille blafrende Lys, løftet op i Fængselets Vindue. Det var Hans Nielsen Hauges Budskab til Vennerne om, at det Lys,

der for mange Hundrede Aar siden blev tændt i Bethlehem, det skinnede endnu i Fangens Sind, og det Lys, Jesus Kristus skulde skinne ud i en Verden, der ofte var mørk og truende.

Om ikke længe skal ogsaa vi se Julelysene tændte. Lidt vel tidlig, synes vi ældre, at Forretningerne, for at lave Julestemning, tænder Juletræ. — Og dog, hvad gør det? Der er alligevel intet, der kan sammenlignes med Juletræet derhjemme, stort eller lille, det er ikke det, der gør det. Nej! det er hele denne betagende, utaalmelige Venten, til Dørene de aabnes, og Mo'r eller Fa'r staar der, og lader en slippe ind, mens man begynder at synge en af Julens Salmer.

Lad saa i Aar Julelysene minde, som det gjorde det den Julenat 1805, om Ham, der vilde være Lyset, der skinnede i Verden.

Læg saa samtidig Mærke til en anden Ting. Julelyset maa brænde ned af sig selv, for at give Lys og Varme.

Det maatte Julens Herre Jesus Kristus ogsaa. Om ham staar der, at han gav sit Liv for Venerne. Venerne, se til dem hører hvert det Menneske, der kender til at søge Bønnens Vej frem til Gud. — Men har man en Ven, man ser op til, saa vil man gerne ligne ham og handle, ligesom han handler.

Vi skal derfor selv være som Lyset, der kun ved at give af sig selv kan blive til Glæde for vore Hjem og Omgivelser. Kaj Munk, Digter-Præsten, gaar hjem fra Julegudstjenesten med sin lille femaarige Pige. De har talt sammen om at være god, som Julens Herre vil, vi skal være det. Saa siger hun: »Far, hvis Bror igen vil ha' mit Futtog, skal jeg ikke ta' det fra ham mer.«

Saa jævnt og dagligdags er den Maade, hvorpaa vi skal vise Jesu Sindelag.

Om det er nemt? Ikke altid. Men da skal Julens Lys paany minde os om Ham, til hvis Ære de tændes. Han vil, om vi beder ham derom, hjælpe os til at blive som Lyset, der giver af sig selv. Vi skal lære af ham at glemme os selv for at glæde andre.

Fritz Lerche.

DANA Dun-Sovepose

Den ideelle Sovepose. Lun og let som et Duntæppe.

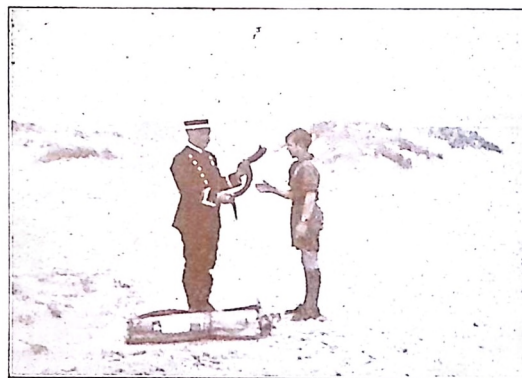

DANA Kapok-Sovepose

Stoppet med prima Java-Kapok. Beskytter mod Kulde og Fugtighed.

Forhandles af
Sports- og Manufakturforretninger,
samt Spejderkorpsets officielle Depot.

Lidt Korps-Historie i BILLEDER

1932: B.-P. skænker vort Korps et Koodoohorn, som bringes ved Spejderstafetter fra Skagens Gren til Raadhuspladsen i København. Her ses Postbudet overrække den første Spejderstafet Hornet ude i Grenens Klitter.

1928: Ove og andre Spejderførere paa Stranden ved Graveshoved under Planlæggelsen af Korpslejren.

1934: Landspatrujeturneringen ved Basnæs. Jens Hvass overrækker Ulvepatrulje, 2. Aarhus 1. Præmie.

1920: B.-P. overrækker Daily Mirror Pokalen til en dansk Spejder for Verdensmesterskabet i Tovtrækning Jamboreen 1920. London, hvor B.-P. under kolossal Begejstring, for første Gang udraabtes til Verdensspejderchef.

1929: De danske Spejdere faar stormende Sukces med en kæmpemæssig Gymnastikopvisning i Jamboreen i Arrowe Park.

NYHED

Julegaven
til Ulveungen
af 1938

KR. 3.50

(gult - grønt
brunt og blaat)

JULEGAVER fra Depotet

aut. Spejderhat	6.75
- Ulvehue	2.50
- Tørklæder	1.65 - 1.35 - 1.10
- Spejderbælter	2.25
- Spejderstrømper	2.85
- Ulvestrømper	2.75
- Spejderbluse.	
Nr. 4 5 6 7 8	
	5.00 - 5.50 - 6.00 - 6.50 - 7.00
- Spejderskjorte. Tillæg pr. Nr.	0.75
- Ulvesweater. Nr. 4 5 6 7	
	5.50 - 6.00 - 6.50 - 7.00
- Benklæder. Nr. 4 5 6 7 8	
lin. - khaki - blaa	4.00 - 4.25 - 4.50 - 4.75 - 5.00
uldne blaa	6.75 - 7.25 - 7.50 - 8.00 - 8.50

Se iøvrigt det løse Indlæg
i dette Nr. af Bladet

Det Danske Spejderkorps Depot
Friluft-Magasinet

Skindergade 27 . Kbhvn. K.
Central 10,909 - 11,203

F. Bülow & Co.

ved FRODE

Lommebog for Skoleelever

er nu udkommet paa Richters Forlag. Det er en udmærket Lommebog, som bør ejes af enhver Dreng.

Med Michala paa Travetur.

For 3. Gang udgiver Fru Michala Weis Bentzon en Samling gode Ideer til Traveture og Cykelture (+ et Par Bilture) paa Sjælland. 65 Søndagsture hedder den denne Gang — og det er særligt Nordsjælland den omfatter. Hvis det kniber med en Idé til Patruljeturen næste Søndag, saa prøv at kikke den igennem — der er baaede Ture ad ensomme Moseveje, til historiske Mindesmærker og meget andet. Kortskitserne er gode — men de rigtige Kort fra Geodætisk In-

stitut, der før fandtes bag i Bogen, var bedre! For vi kan vel ikke faa begge Dele i næste Udgave? Og en Tur til Saltholm vil vi ogsaa gerne have med næste Gang; der findes ikke meget om denne Ø i Forvejen.

Specielt for Midtjyske.

Geodætisk Institut har i Samarbejde med Nationalmusæet udsendt et nyt arkæologisk Kort (Vore Oldtidsminder) — denne Gang over Silkeborg og Omegn. 135 Oldtidsminder og 15 historiske Mindesmærker i Egnen mellem Silkeborg og Skanderborg. Der er sikkert et Par Ting imellem, der endnu ikke er »opdaget« af de lokale Troppe. Anskaf dette fortrinlige Kort og hæng det op i Tropslokalet! Vi andre tager det med i Rygsækken, naar vi til Sommer kommer paa Vandreløjr derovre! (Pris 2,00 Kr.)

En af Verdens mest læste Bøger.

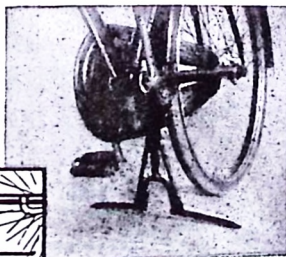
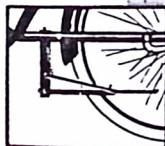
Næst efter Bibelen skal H. C. Andersens Eventyr og Historier være den mest udbredte Bog. I hvert Fald er det en af de Bøger, der er oversat til det største Antal fremmede Sprog. Vi mærker det jo ogsaa, naar vi kommer i Jamboree, alle kender de »Andersen« — baaede Kinesere, Japanere og andre Folk fra fjerne Lande. Vi herhjem-

Haug's Cykle-Fod

DANSK PATENT No. 53 984

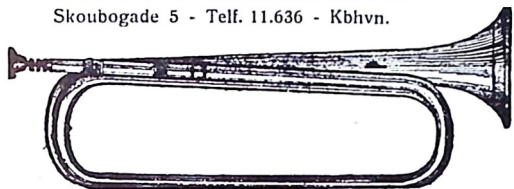
*Lad Cyklen staa-
alene*

Pris
Kr. 5.00

MARNO SØRENSEN

Skoubogade 5 - Telf. 11.636 - Kbhvn.

me kender ham ogsaa — selvfølgelig! Vi har faaet læst op af hans Eventyr i Hjemmet, i Skolen — og maaske i Troppen. Men har du selv noget af H. C. Andersen staaende paa din Boghylde?

Gyldendal har i Sommer udsendt en ny eet-Bindsudgave af »Eventyr og Historier« med de gamle, smukke Illustrationer af Vilhelm Pedersen og Lorenz Frølich. Den koster 3,75 Kr. uindbundet. Ønsk den til Fødselsdag eller Jul, mens den endnu er til at faa.

Gustav Biering: I sidste Sekund

er en god og fængslende Bog, men den handler om Oprør og Borgerkrig — det skal den jo — desværre — naar den skal være aktuel. Bogens to Hovedpersoner sidder i Konsulens Villa i Oprørslandet og længes efter, at der skal ske noget. Og det tør nok antydes, at der sker noget derpaa. Kidnapping, Fængsling i en Kælder med skjult Gang til Raadhuset, som skal sprænges i Luften men saa er det, det sker i sidste Sekund!

Skal I paa Lejr i Sønderjylland?

Lejren i Sønderjylland i Aar blev aflyst paa Grund af Mund- og Klovesyge. Maaske finder den Sted til næste Aar. Nu er der god Tid til at forberede en Vandretur i Tilslutning til den. Til disse Forberedelser kan I faa megen Nytte af det nye Bind i Serien »Min Hjemstavns«, som Hirschsprungs Forlag har udsendt om Nord-slesvig. Det er en ualmindelig alsidig Beskrivelse. Der er baade Sønderjyllands Geologi og specielle Woodcraft. De mange historiske Mindesmærker er selvfølgelig omtalt — og i Tilgift faar man en behagelig Gennemgang af dette omstridte Lands Historie som man simpelthen ikke kan være bekendt ikke at vide Besked om, naar man gæster Landet. Den findes selvfølgelig allerede i Tropsbiblioteket i hver sønderjysk Trope!

4 BØGER

der alle skal med paa
Ønskesedlen

Aage J. Chr. Pedersen:
Lars Lynges store Opdagelse.

En Fortsættelse af Førstepræmiebogen fra i Fjor: »Lars Lynges ta'r sin Tørn« — har du heller ikke læst den, saa Ønsk dem begge, det er dejlige Bøger begge to.
Pris 2 Kr. og indb. 2,50.

Mary M. Dodge:
Sølvskøjterne.

Det er en rigtig Bog for Spejdere, en spændende Virkelighedsskildring, der først og fremmest handler om en fattig, hollandsk Drengs heltemodige Kamp for at redde sin Far fra en næsten uheldbrede-lig Sygdom.
Pris 2 Kr. og 2,50 indb.

Man-er-vel-Detektiv

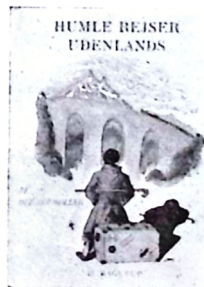

Sven Kock:
Man er vel Detektiv.

Kostskoleoplevelser, det er vel nok noget! Det her er ihvertfald en af den rigtige Slags, der kan faa en til at glemme baade Lektier og Spisetider! Den handler om en dansk Drengs morsomme og spændende Oplevelser paa en fransk Kostskole.
Pris 2 Kr. og 2,50 indb.

Ole Hoilmøller:
Humle rejser uden-lands.

En Dreng kommer med sine Forældre ud paa en lang Udenlandsrejse gennem Tyskland, Belgien og Frankrig. Han oplever en forfærdelig Masse, bl. a. Billure i Bjergene og til andre spændende Steder — og det er skrevet, saa man bag- eller synes, man selv har været med. Pris indb. 3,50.

H. HAGERUP . KØBENHAVN

LAND- KRABBE

TIL SØS

Jeg vaagnede en Nat ved, at jeg skiftevis stod paa Hovedet og paa Benene i Køjen, samtidig med at jeg havde nogle særlige Fornemmelser i Maven. Alligevel følte jeg mig paa en Maade rart mat og døsigt til Mode, saa jeg ligefrem laa og ønskede, at det aldrig vilde blive Morgen, og jeg skulde op. Det var mig derfor en ubehagelig Overraskelse, da en olieklædt Skikkelse med Vandet drivende fra Sydvesten kom trampende ind og i korte men klare Vendinger gav mig Ordre til at staa op, Skipper skulde have Kaffe paa Broen. Jeg laa en Tid og forbandede min »Vand«-skæbne og sprang — eller rettere — tumlede saa ud paa Dørken. — Klokken var tre, Morgen, Skipperen skulde have Kaffe.

Pokkers osse — kunde han ikke tage den selv, naar han alligevel var oppe, naa, saa erindrede jeg, at det jo var ham, der var Skipper, og mig der var »Dreng«, og føjede mig i min Skæbne.

— I Kabyssen var en søvnig og gnaven Koks-math i Gang med at rode op i Fyret og faa lavet Kaffe. Medens jeg stod der i Varmen og indsnusede den »behagelige« Duft af kogt Kaffe, mærkede jeg først rigtigt, at Gulvet stod paa Højkant nu og da, medens Kokkedrengen med sine Kasseroller gjorde Grin med Tyngdeloven. Paa samme Tid var det, ligesom mine indre Organer forsøgte at foretage de samme Bevægelser som det gode Skib. Jeg udstødte nogle gurglende Lyde, og da Høkerlærningen skulede mis-

Sæt
HELLESENS
i Lygten
men tag Kuponen af og send
den ind til
Hellesens Konkurrence
København Ø.

tænksomt til mig, vred jeg mit Ansigt for et Smil, idet jeg bemærkede lidt om, det vist luftede noget derude.

— Endelig — Efter en Evighed syntes jeg — fik jeg min Kande Kaffe og Bakke og slingrede afsted. Mens jeg nu med Bakken balancerende paa den ene Haand med megen Besvær har faaet aabnet den svære Jerndør, der fører ud til det aabne Dæk, og har faaet stukket Hovedet og det ene Ben udenfor, kommer der et Vindstød, og med et Brag ryger Døren i og sender mig med Kaffe, Brød og Porcelæn baglæns henad Gangen. — Der paastaas, at man i givne Øjeblikke ser Stjerner danse for Øjnene. Jeg saa ikke nogen, derimod var det som et Uvejr med flammende Lyn og bragende Torden rasede over mit Hoved. Jeg tror nok, jeg glemte Skibe og Sejllads for en Tid, glemte at der var noget, der hed Søsye, der var et tomt Rum omkring mig. Mens jeg laa og ventede paa Ambulancen, eller noget i den Retning, fik jeg efterhaanden samlet Traadene i det indviklede Net, der omgav min Hjerne, og kom til det Resultat, at jeg jo egentlig var paa Vej til Kaptajnen med Kaffe. — Jeg samlede Resterne af mig selv og Servicet og hinkede tilbaget il Kabyssen og fik en ny Forsyning. — Denne Gang gik det bedre. Ude paa Dækket var det Regn og Snestorm. Lugen var glat og sølet, og Søerne hang i et

væk over Rælingen og vaskede henover Dækket. Med Besvær naaede jeg Trappen til Broen, og ved Hjælp af den frie Arm fik jeg mig efterhaanden løftet op til den utaalmodigt ventende Skipper.

— Jeg anbragte Kaffebakken i Bestiklukafet, hvor Skipperen stod bøjet over et Søkort og ved min Entre brummede noget om den lange Ventetid.

— Maaske fattede han straks Grunden, da han med et undersøgende Blik havde betragtet mit Ansigt, der — skønt jeg klogeligt havde taget Opstilling i den mørkeste Krog — alligevel maa have set ud som den styrbords Lanterne, i hvert Tilfælde spurgte han med deltagende Stemme: »Naa—h Somand, er du havgal.«

Jeg benægtede tappert Fakta, men min Stemme maa ikke have lydt særligt overbevisende, for Skipperen fortsatte: »Det ska' du ikke tage dig noget af, bare spyt i Næverne og tag fat, saa forsvinder det af sig selv.« Det var jo ingen stor Trøst for en »dødssye«, især da jeg nærmest havde ventet noget i Retning af en Sygeorlov.

— Naa, endelig slap jeg tilbage til min Køje og slumrede ind i en Døs, hvor Drømme om uendelige Bølger og Huse, der gjorde krampagtige Forsøg paa at faa Kælderens til at ligge paa Loftet, blandede sig med Forestillinger om endeløse Trapper. —

(Forts. Side 270)

Ved Vintertid

— indendørs eller ude

Ingen Aarstid har saa forskellige Lysforhold som Vinteren. Snart er Lyset svagt og snart skinner Solen over den glitrende Sne.

Kun en Film, der er meget lysfølsom og som har et stort Belysningspillerum kan klare disse skiftende Forhold.

Vil Du være sikker paa, at du har den rigtige Film, saa sæt en SELO HYPER PAN RULLEFILM i dit Apparat. Det er Filmen, som kan klare enhver Situation.

Mangler Du en Aluminiums-Belysnings-tabel saa skriv til:

ILFORD-SELO FOTO A/S
Pilestræde 19. København K.

STOR TEGNEKONKURRENCE

Tæveovelse. Eksempel paa Gruppe 3.

SPEJDERE ønsker sig Jespersen og Pios moderne Drengébøger

Amundsen:
Eventyret om Ø. K.
Clydesdale:
Vi flyver over Mount
Everest
Johs. Hansen:
Vi traver til Spanien
Lawaetz:
Eventyret om Skibet
Lawaetz:
Eventyret om Jernbanen
Queling:
Hans traver til Tibet
Bendt Rom:
Eventyret om Flyvemaskinen
Seidenfaden:
Eventyret om Østgrønland
W. Simonds:
Eventyret om Ford

Stort Format, rigt illustr.
efter Fotografier

Pr. Bind 4 Kr. indb.

J E S P E R S E N O G P I O

Konkurrencen omfatter 4 Grupper (se overfor). Indenfor hver Gruppe præmieres 5 Tegninger, som alle faar en god Drengébog i Præmie.

Tegningerne og Akvarellerne maa være alvorlige, komiske, instruktive o. s. v., ganske efter Behag.

*Kun Ulve og Spejdere UNDER
17 Aar kan deltage.*

Man kan indsende ubegrænset Antal
Tegninger og Akvareller.

*BRUG JULEFERIEN.
Indsendelsesfrist 5. Januar 1939.*

Alt skal være mærket med Navn, Alder,
Adresse, Trop eller Flok samt Nummeret
paa Gruppen, Tegningen eller Akvarellen
deltager i.

*Eksempel paa Gruppe 4
Akvarel af Morten Jensenius.*

20 Drengébøger i Præmie

Konkurrencen omfatter:

1. Stregtegninger i Tusch af Personer.
2. Stregtegninger i Tusch af Landskaber, Huse el. Ting.
3. Silhouetter i Tusch af Personer.
4. Akvareller af Personer eller Landskaber. (Kan ikke gengives i Bladet med Farver, men Vinderne vil alligevel faa deres Arbejder optaget i sort Gengivelse). Der bliver lagt Vægt paa smukt Farvevalg.

*Eksempel paa Gruppe 1.
Tegnet af den franske
Spejdertegner P. Joubert.*

Godt Lys
forøger Sikkerheden!

Benyt i
Forlygte, Baglygte, Stavlygte
de verdenskendte Osram-Lamper.

OSRAM

**Ja - men
Jrmas Kaffe
smager bedst**

Friskbrændt paa egne moderne Brænderier.
Carl Schepier, Købn. Etbl. 1895.
Egen Import

**Den danske
Sportsmand**

grundlægger bedst Sommerens Top-
resultat med en Vinterferie i Sverige

50 % Rabat paa Vinterrejser $\frac{8}{1} - \frac{15}{2}$ 1939,
til Lappland $\frac{19}{2} - \frac{31}{3}$ og $\frac{18}{4} - \frac{11}{6}$ 1939

30 % Rabat paa Rundture

Tur og Returbilletterne gyldige i 10 Dage

Oplysninger og Billetter hos
Svenske Statsbaners Rejsebureau
Hovedbanegaarden. Tlf. C. 6317 og 6322
og øvrige Rejsebureauer

(Forts. fra Side 267)

Morgenen kom og med den Kokken, der brutalt hev Dynen af mig, det var over Tiden. Jeg for op som en Troid i Æske, og skyndte mig afsted for at give Skipperen sin daglige Ration Kruchensalt og amerikansk Olie, Universalmidler — som han en Dag betroede mig — mod alt lige fra Tropekuller til St. Veitsdams. — Heldigvis havde Kaptajnen slet ikke været i Køjen hele Natten, men havde maattet holde sig paa Broen paa Grund af Uvejret, saa jeg slap for videre Tiltale. Da jeg saa begyndte at tage den med Ro, kom jeg i Tanker om, at jeg vist i Følge Nattens Hændelser burde være søsyg, og ganske rigtigt — jeg var det virkelig, for det er med den, ligesom med andre Sygdomme, at Tanken derom er en halve Aarsag.

I Løbet af Dagen gennemgik jeg alle de Kvaler en Søsyg normalt gennemgaar, og adskillige var de »velmente« Raad, jeg modtog, og jeg lod ikke noget uforsøgt. En Del af min daglige Gerning bestod i, at jeg skulde gøre rent i Kaptajnen's Kahyt, tørre lidt Støv af og sætte Proppen i Whiskyflasken, og jeg begyndte normalt ved Nitiden. Jeg naaede ogsaa med nogen Besvær gennem de forskellige Facer og sluttede af med at feje Gulvtæppet, det vil sige, jeg fejede halvt færdig, saa kunde jeg ikke længere staa for Fristelsen, men smed mig paa Gulvet og laa og gloede tomt op i Loftet, hvor Petroleumslampen svingede i rytmiske Bevægelser, eller stirrede med fortryllet Blik mod Koojnene, bag hvilke Havet steg og sank.

Jeg maa være falden i en Døs, for pludselig vaagnede jeg til Bevidsthed ved tunge Tramp mod Døren. I en Fart greb jeg Kost og Fejespaan, som jeg med megen Forudseendighed havde anbragt lige ud for min højre Haand, vendte mig om paa Maven og laa, da Døren blev aabnet, nok saa flittig og fejede Tæppet. Det saa jo meget bestikkende ud altsammen, men min Begejstring svandt jo noget, da jeg saa, Klokken var blevet henved 2, det vil sige, jeg havde ligget og »lure« der i ca. 4 Timer, og Skipper undlod da heller ikke at udtale sin Forundring over, at jeg endnu ikke var færdig, men da han ikke gik nærmere ind paa Emnet, slap jeg for en længere Forklaring af Sagen.

Omsider fik Dagen da Ende, og selv om jeg ikke lige den næste Dag var helt kureret, saa nærmede jeg mig dog lidt efter lidt til normale Tilstande og blev med Tiden hel kvik til at klare mig, naar Neptun rystede Skægget.

Det er slet ikke nogen daarlig Idé for et ung t Menneske at komme lidt ud til Søs, man lærer saa mange Ting, lærer at staa paa egne Ben og at klare sig i en snæver Vending, og saa er der

det gode ved det, at man selv faar Lov til at gøre sine Erfaringer, saa man glemmer ikke saa let, hvad man har lært. — Der var ikke nogen, der havde fortalt mig, at man ikke bør smide Pøsen med Gulvvandet ud i Vindsiden, saa nu erfare jeg selv, hvad dette kan afstedkomme. En Dag det blæste en frisk Kuling omtrent agterind, og det gode Skib skruede sin Kolvandsstribe over det tungt aandende Atlanterhav, hev jeg en Spand Vand af Farve som den grumsede Amazonflod ved sit Udlob ud over Rælingen i den luve Side. Jeg havde ikke lagt Mærke til, at Førstestyrmænd var i Nærheden og han havde til Gengæld heller ikke bemærket mine Transaktioner. Med et Sjask ryger hele Spandens Indhold tilbage og overdænger os begge, saa vi antager et Udseende ikke meget forskelligt fra det, der er almindeligt for Folk paa Mudderpramme. Men i Stedet for at finde Trøst i den fælles Skæbne, som normalt knytter Menneskene sammen, farer Styrmænd over mig med et Vulkan-Udbrud af Eder og andre eftertrykkelige Talemaader, saa jeg tilsidst føler mig som en vaad Hund, hvad jeg kun til Dels er. — Det varede et Stykke Tid, inden vi to blev Venner igen.

I det hele taget var mit Forhold til Styrmændene meget uheldigt, saaledes havde jeg et Sammenstød med tredje Styrmænd af omtrent lignende Art, som det ovenfor nævnte. — Hver Aften spiser Kaptajnen til Middag, og jeg har det vanskelige Hverv at hente Maden i Kabyssen og transportere den gennem en lang Gang og tværs over det aabne Dæk til Salonen. Det blæste ret livligt saadan som det nu engang gør paa Atlanten. Skibet slingrede en Del og nu og da brød Søerne ind over Dækket. Jeg kom balancerende med en Terrin fyldt til Randen med dejlig varm Suppe a la Jardinière og havde kun Øje for Suppen. Jeg bemærkede derfor ikke Styrmændene, som kom imod mig, og desværre for ham saa han heller ikke mig. Det var hans første Tur som Styrmænd, og som Følge deraf var hans Blik ikke opladt for laverestaaende Individer. — Idet Skuden tager en Overhaling, tumler jeg over imod ham og ved Sammenstødet undlader Suppen ikke at følge den for Supper gældende Lov, den skvulper over og skyller varm og duftende ned over hans Jakke og Bukser. Jeg siger selvfølgelig Undskyld! og han siger noget lignende, blot udtrykt paa en anden Maade, og jeg skynder mig videre med den halvfylde Terrin. Heldigvis kommer der en venlig Atlanterhavsbølge og fylder Terrinen paany, saa jeg redder Æren for denne Gang.

— Søndag er den store Dag ombord. Formiddagen gaar med Vask og lign. og om Eftermiddagen bliver Søndagstøjet halet frem, og »Gnisten« tager Jakken med de guldbesatte Skulder-

stropper paa og føler sig som en Hertug, hvem alle skylder fornøden Ærbødighed. Senere paa Dagen sidder Folkene samlet paa Dækket og spiller og synger, og en og anden helbefaren Gut spinder en Ende fra Sejlskibenes Tid, da Livet som Sømand var værd at leve.

Præcis Kl. 2½ ringer Skipper. Saa tager jeg hans Grammofon og Plader og selv tager han Liggesolen, og i Procession vandrer vi ud paa »Promenadedækket«. Jeg trækker Grammofonen op og lægger hans Yndlingsplade »Bedstefaders Vals« paa, og medens »den Gamle« sidder andægtigt lyttende, og Skruens Puls slag banker under Dækket, tegner Skibet blidt vuggende sin lyse Kolvandsstribe over det blaa — blaa Atlanterhav.

Knud Vandmose Larsen.

Over
det døde Punkt

Gucces
Chocolade
den fladeste Fiksetpakke

A/S GALLE & JESSEN

RICHTERS LØMMEBOG

FOR

SKOLEELEVER

Pris Kr. 1,75

*H U S K den paa
ØNSKESEDLEN!*

Julegaver til Spejdere og Sportsfolk

SOVEPOSER - Dun fra 19.50 - 27.50

VANDRESKO - Herre 16.75 - Dame 15.75
Dreng 16.50

RYGSÆKKE med Meis 10.75 - 45.-

Nyheder i Lejrskjorter og uldne Vandreskjorter

Stort Udvalg i Lumberjackets, svære Sweaters
Anorakker og Vindbluser

POUL HOLM
SILKEGADE 11
CENTRAL 3082 - 13382

BANG & PINGEL
SVANHOLM

GL. KONGEVEJ 66
TELEFON 6286

Fra P. Ipsens Enke er udsendt en Statuette, der kaldes »Spejderdrengen«. At den forestiller en Ulveunge gør i denne Forbindelse ikke saa meget. Figuren er modelleret af Billedhugger Palle Thøger og er fremstillet i grøn Terrakotta. Den er særdeles smuk og dekorativ og har netop det drengede Præg, som man tidligere har savnet over Spejderstatuetter.

Figuren er 25 cm høj og vil være en velkommen Julegave i ethvert Spejder- eller Ulvehjem. Den faas hos samtlige P. Ipsens Forhandlere og koster Kr. 25.

Og Snestormen hvinede

(Fortsat fra Side 259)

svare som fra Jordens Dyb. Der var altsaa flere! Dette vanskeliggjorde Situationen.

Nu maatte der handles! »Niller, Rudi og de to smaa, I skynder jer alt hvad I kan hjem til Nesbjerg og alarmerer Politiet og Straffeanstalten. Du kan nok finde Vej, Niller?« hviskede Jørgen. »Ja, ja,« svarede Niller med fast Stemme; »men, hvad saa med jer?« »Vi bliver her og holder Øje med dem, men skynd jer nu lidt, og kom saa tilbage snarest mulig, med nogle Politifolk, der medbringer Haandjern!« »O. K.« — og de fire Spejdere forsvandt i Mørket i en

stor Bue uden om Stedet, hvor Forbryderne opholdt sig.

Nu sang og hvinede Stormen gennem Skoven, og Sneen var begyndt at falde tæt. Hvert Øjeblik blev Spejderne blindet af Snemasser, der feg ind i Øjnene paa dem, men Niller kendte Vejen, til Trods for at den var fuldstændig dækket af et stadig voksende Snetæppe. »Ouv!« En af Rekrutterne sank i en Snedrive til næsten op paa Livet. Han stak Hænderne ned i Sneen for at komme fri, men Sneen var paa dette Sted løs og Jorden var glat, saa Drengen gled tilbage Gang paa Gang, indtil Rudi hørte ham begynde at græde, saa han maatte vende om og hale ham op. Niller og den anden Rekrut var lidt i Forvejen, og ingen af dem havde bemærket, hvad der var sket. Da Rudi og Bent, Drengen, der var faldet i Driven, skulde til at genoptage deres Vandring, fandt de sig pludselig alene i Mørket, og ingen af dem anede hvad Vej, deres to Kammerater havde taget. Nu var Rudi en lille Kernekarl, der ikke lod sig gaa paa af en vanskelig Situation. »Hold saa da Mund med det Flæberi, Knægt! Hvad er du ked af? Far er jo hos dig!« »Vi er blevet væk!« hylede Drengen. »Blevet væk? Hvad mener du med det? Vi er her da endnu begge to! Jeg er i hvert Fald ikke blevet væk. Det kan godt være, at du er blevet det, men hvis du vil følges med mig, saa maa du gerne det.« Rudis Ord beroligede Bent kendelig.

»Jamen, hvad Vej skal vi?« stammede han.

»Det kan du jo bare lade mig om,« svarede Rudi, hvorpaa han hurtig gjorde sig klar over paa hvilken Side han skulde have Vinden for at komme i Retning af Nesbjerg. Han var selvfølgelig paa det rene med, fra hvilket Verdenshjørne Vinden kom. Saa tog han Bent i Haanden og gav sig til at trave af Sted.

Paa Nesbjerg Straffeanstalt var der kort for Kl. 16, nærmere bestemt 15,49, Juleaften blevet slaaget Alarm. Sirenerne hylede, Projektørerne paa det omgivende Murværk blev tændt og sendte deres hvide Søgelys ud over det vintergraa Landskab, men for sent, fra hvilket Verdenshjørne Vinden kom. Saa tog han Bent i Haanden og gav sig til at trave af Sted.

Selvfølgelig blev Politiet straks alarmeret, og fra Straffeanstalten startede omgaaende flere Eftersøgningspatruljer med Revolvere og Sporhunde. Imidlertid vendte tre af dem tilbage efter en Times Forløb, idet Hundene var ganske ude af Stand til at spore paa Grund af den tiltagende Snestorm. Kun een af Eftersøgningspatruljerne

LA GLACE

Skovbogade 3

Grundlagt 1870

Telefoner: Central 4646 - 4666

Overflødighedshorn - Isanretninger - Pyntekager og alle Desserten - Egne friske, fyldte Chokolader

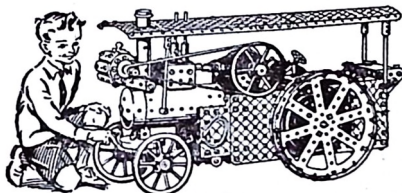
Forsendelse overalt - Punktlig Ekspedition

Benyt

SLANGERUP - BANEN

til Vinterudflugterne i
Kælkebakkerne ved
Højnæsberg

Den arbejder!
Den er virkelig!
Det er en MECCANO!

Drenge! Er det ikke gribende at bygge og arbejde med dine egne Meccano Modeller, fuldstændig som i Virkeligheden, for Meccano er rigtig Ingeniørarbejde i Miniature. Gear, Dragere, Plader, Trisser og Dusinvis af andre Meccano Dele er skiftende. Selv med et mindste Udstyr kan enhver Dreng lave udmærkede Legetøj som Vogne, Kraner, Maskineri, og derefter separere dem igen hvis han ønsker at lave andre Modeller.

Meccano Byggesæt faas i de bedste Legetøjsforretninger
Priser fra Kr. 3.50 til Kr. 600.00

FORLANG PROSPEKT HOS DERES FORHANDLER

MECCANO

Fabrikant
MECCANO LTD., LIVERPOOL, ENGLAND

DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Olympic-Cykler

Henry Hansen

Nørrevold 82
Palæ 4045 - 7600

Ratebetaling

20 Kr. Udbetaling - 10 Kr. pr. Md.

Thors Specialvask

Det bedste. Det billigste. Det smukkeste

Dampvaskeriet THOR

Aktieselskab

Torasvej 7-9-11 . Telf. 9770 (5 Ledn.)

Vogne over hele Byen hver Dag

PERSSENS

CLICHÉ-ANSTALT
BREDGADE 25-E TELF. CENTRAL 15026

Fotograf EMIL CLAUSEN, Frederiksberggade 34
6 Petit Cal i elegant Mappe 3 Kr.

Det smager efter mere —
Og lad dem blot spise det.
Thi Høegh's danske Lakrids-
konfekt er ikke alene lækker,
det er altid friskt og det er
sundt. Naar Børnene vil have
søde Sager, saa kan De ikke
give dem noget bedre end
det gode danske

**HØEGH'S
LAKRIDSKONFEKT**

vendte ikke tilbage, saa man haabede paa, at de var kommet Forbryderne paa Sporet.

Da Niller opdagede, at Rudi og Bent ikke var med mere, stoppede han et Øjeblik, idet han overvejede, om han skulde gaa tilbage og opsøge dem, men Tanken om, at det gjaldt for ham hurtigst muligt at komme i Forbindelse med Politiet og komme ud og hjælpe Jørgen, Svend og Karl, samtidig med, at han vidste, at Rudi var saa fin en Spejder, at han nok skulde kunne klare Situationen, fik ham til at fortsætte med sin Rekrut og om muligt sætte en Kende mere Fart paa. Det varede da heller ikke længe, før de naaede Skovens Udkant og fik Øje paa Ly-sene fra Nesbjerg. Her ude paa det frie Land havde de Besvær med at holde sig oprejst imod Stormens Pres, men ved at lægge alle Kræfter i, naaede de forpustede ind paa Byens Hovedgade, hvor de gav sig i Løb ned mod Politistationen. Snart efter stod de, uden at have rystet Sneen af sig, inde hos den vagthavende Betjent og fortalte, at de Kl. 18,20 paa et Sted i Skoven, som Niller kunde vise Politiet, havde set een af de undvegne Forbrydere i Færd med at bygge en Hytte. Den anden havde de kun hørt, som om han var nede i en Hule i Jorden.

Betjenten havde interesseret lyttet, og under Nillers Beretning havde han trykket paa en Knap, og et Øjeblik efter kom seks kæmpestore Fængselsbetjente ind i Vagtstuen.

»Er du klar til med det samme at føre disse Folk ud til Stedet?« spurgte Betjenten.

»Ja,« svarede Niller, »men vilde De saa ikke lige være saa elskværdig at ringe hjem til min Far og Mor og sige, at jeg kommer lidt senere hjem til Juletræ — og forresten ogsaa til de andre Spejders Forældre, De kan faa Telefon-numrene hos Folmer Jeppesen, han er vor Trops-assistent og er hjemme nu. Han har Nr. 638!«

»Det skal jeg nok,« svarede Betjenten med et Smil, idet han noterede Nummeret, »men kom lige her et Øjeblik. Ogsaa du lille der!« Han trak de to Spejdere, der saa temmelig blaafrøse ud, ind i Værelset ved Siden af og hældte to rigtige store Mannekognak'er op, og med et Tegn til Drengene bød han dem at drikke. Niller og den lille gjorde store Øjne, langede forsigtig ud efter Vinglasset, tog Mod til sig og drak det. Føj for Søren, hvor det brændte, det smagte dog modbydeligt. — Men ah, hvor det varmede.

»Og saa af Sted,« lod Betjentens Ordre.

Niller vilde sende den lille Spejder hjem, men da han protesterede kraftigt, fik han Lov til at tage med. Optoget satte sig nu i Bevægelse og inden længe havde Snestormen opslugt dem, og man kunde kun et lille Stykke se det søgende

Skær fra den Lygte, Niller var blevet udrustet med fra Politistationen.

Jørgen og de to andre Spejdere fandt det efterhaanden temmelig køligt at ligge i Sneen og holde Vagt, hvorfor de bestemte sig til at skiftes til at holde Vagt og trække sig lidt tilbage for at faa lidt Varme i Kroppen. Det var nu Karls Tur til at holde Vagt. Forbryderne var nu næsten færdige med Hytten, der, havde de fundet ud af, kun var et Tag til en Jordhule. Taget var saa snedig lavet, at det nu, da Sneen var føjet hen over det, fuldstændig gik i eet med den øvrige Sneflade. Eet Sted steg en ganske tynd Røgsojle op af Jorden. De havde altsaa tændt Baal dernede for at holde Varmen. Det kunde ogsaa nok være nødvendigt. Saa nu var de alle nede i Hulen, og Karl krøb nærmere for eventuelt at høre, hvad der blev sagt. Men idet han kravlere frem, var han saa uheldig at knække en Gren, der laa under Sneen. Øjeblikkelig forstummede Samtalen dernede fra. Karl laa musestille med bankende Hjerter.

Nu lod en Masse Eder fra Jordhulen, og den grove Stemme beordrede en af de andre til at gaa op og undersøge, hvem der havde knækket Grenen.

»Det kan du selv, din dovne Laban,« var Svaret. »Fordi der falder en Gren ned i Stormen, skal jeg vel ikke jages op i Kulden!« »Ka' du komme op, eller jeg skal smadre Hovedet paa dig!« »Du kan selv — — «

Et Smask, et Smertensudbrud og en lang Række stygge Eder, hvorpaa Manden med den grove Stemme fortsatte med en raa Latter: »Saa, nu sover du godt, min lille Dreng, og hvis ikke det var fordi vi gjorde klogest i at gemme os, saa smed jeg dig op i Sneen, men nu skal jeg selv gaa op og se efter, hvad der er fat!« Derpaa kom en Kæmpeskikkelse til Syne over Hulens Munding. Karl trykkede sig som en desperat ned i Sneen, men forgæves. Han var opdaget. Kæmpen kom forsigtigt nærmere, idet han kiggede sig om for at se, om der var Politihunde i Nærheden. Da alt tilsyneladende var roligt, var han henne ved Karl paa et Øjeblik, greb ham i Tørklædet og rejste ham op: »Hvad i Helvede bestiller du her, Knægt?«

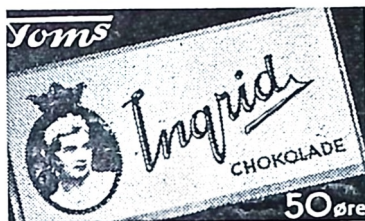
»Ja, hvad bestiller De her?« var det modige Svar.

Kæmpen indlod sig imidlertid ikke paa nogen Diskussion, men langede ud efter Karl, for at dysse ham i Søvn paa samme Maade som han havde gjort ved Kammeraten i Hulen. Karl var ham dog for hurtig i Vendingen, dukkede sig og stødte af al sin Kraft sit Hoved ind i Maven

(Forts. Side 277)

Axel Jørgensen

Papir en gros — Tryksager
Kontorartikler — Protokoller
Nybrogade 26. København K.
Tlf. Palæ 4058

J. K. Gottfried

Kronprinsessegade 44
København K.
Telf. Palæ 1047 Grundlagt 1796

*Spejdersignalthorn
Spejdertrommer
Landsknægttrommer
Alt Tilbehør*

Alle Reparationer udføres. Spejdere 10% Rabat

Spejder:

Tag med i Rygsækken

Wolff & Arvé^s

MARMELADER

i Lommepakning

Sparer Smør - Erstatte Paalæg
Forlang dem hos Købmændene

Den fineste Mælk og Fløde leverer

Trifoliums Mælkeforsyning

Al original aftappet Fløde, Sødmælk og Jerseymælk
stammer udelukkende fra Besætninger, der har be-
staaet Tuberkulinproven.

Bestil ved Budene, som kommer i Kvarteret, eller telefoner til C. 385 (10 Ledn.)

DET HÆNDER JÆVNLIK

at Spejdere skriver og beder mig skaffe sig gamle Numre af Spejdernes Magasin. Jeg gentager, at alle gamle Blade faas ved Henvendelse til:

Dir. Hans Henri Christjansen jun.,
Ikast,

der bestyrer Bladcentralen. Man kan ogsaa til ham sende de gamle Blade, man har tilovers.

Priserne er (baade ved Køb, Salg og Bytte) for Spejdernes Magasin:

22. Aarg. Kr. 0,25 pr. Stk.

21. Aarg. Kr. 0,30 pr. Stk.

20. Aarg. Kr. 0,35 pr. Stk. og saa fremdeles, saaledes at første Aargang af Spejdernes Magasin kommer til at koste Kr. 1,30 pr. Stk.

KAN I HUSKE

den Artikel om Tromning, der var i Oktober Nummeret sidste Aar. Den eksisterer i Særtryk, der koster 5 Øre og kan faas i Depotet. Den er udmærket instruktiv for enhver, der er ved at lære at slaa paa Tromme.

SPEJDERBØRSEN

Det har knebet noget med Annonceringen i Spejderbørsen. Derfor er den udeblevet de sidste Par Gange. Sig jeres Korrespondent, om I gerne vil have Rubrikken opretholdt i Fremtiden, og saa bed ham om at meddele mig det.

INTET BLAD I JANUAR

Husk at ingen af Korpsets Blade udkommer i Januar.

SPEJDER

Smaating og Sysager
til Mor henter du hos

Hans Bach

Gl. Kongevej 86 . Telf. 14031 - 2919

DELTAGER TIL VINTERSPORTSREJSE!

En 20aarig Spejder fra Ravnetroppen, København, eftersøger en eller to jævnaldrende Spejderkamemrater, som har Tid og Lyst til at deltage i en Vintersportsrejse i ca. 14 Dage. Land: Schweiz, Norge eller Sverige, Rejsetid ligegyldig. Kurt Weidhaas, Lyongade 11, København S. Telefon Amager 8527 x.

Verdensjamboree i denne Maaned.

I Australien aabnes den 29. ds. en Australasiatisk Jamboree. Den bliver afholdt i Nærheden af Sydney, New South Wales.

Den slutter igen den 9. Januar 1939, og Anledningen er Australiens 150 Aars Jubilæum. Man venter at der vil komme ca. 10,000 Spejdere fra alle Dele af det Britiske Imperium, Kina, Japan, Indien, Siam, Hollandsk Ostindien, Sydamerikanske Stater og U. S. A. og endelig fra nogle enkelte europæiske Lande.

HAR I NOGLE NYTAARSØNSKER?

Hvis I har nogle gode Ideer til den nye Aargang af »Spejdernes Magasin«, saa tal med jeres Korrespondent om det og lad ham meddele mig det inden Jul.

SPEJDERJUL

Der er endnu nogle faa Eksemplarer tilbage, og de, der kommer først med Bestilling, faar dem. Det er til Indkøbspris af Kr. 0,70 pr. Stk. og en Udsalgspris af Kr. 1,00. Det giver altsaa 30 Øre til Patruljekassen.

Hermed ønsker jeg saa alle Læserne en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Med Spejderhilsen

Hmm

N. C. Rasmussens rene Druevine

anbefales

Odense

Firmaet grundlagt 1879

(Fortsat fra Side 275)

paa ham. Han gav et Brøl fra sig og slog nu i vildt Raseri efter Karl, der med Lynets Hast havde trukket sig tilbage og igennem Stormens Susen forsøgte at raabe paa Svend og Jørgen. De var heldigvis ikke ret langt borte, saa de hørte med det samme Karls Raab og forstod, at der var noget galt, saa de satte straks i Løb hen til Stedet, hvor de fandt Karl liggende i Sneen og klamre sig til den store Forbryders Ben, saa han et Øjeblik stod og svajede, inden han faldt om. I det samme var de begge over ham.

De var ganske vist tre velvoksne, stærke, smidige Dreng, der nok var vant til Tæveøvelser, men en saadan Modstander havde de nu aldrig haft før. I Løbet af faa Øjeblikke havde han frigjort sig fra dem, og stukket Jørgen saadan en paa Skrinet, at Blodet rendte ned over Øjet paa ham. Det svimlede for Jørgen, men han bed Tænderne sammen og raabte til sine Kammerater: »Gaa paa Gutter, han skal ikke undslippe os!« De to andre havde nu ogsaa samlet sig sammen igen, og var parat til at gaa i Angreb, da pludselig endnu to stribede Straffefanger dukkede op fra Hulen. »Er der tre?« gispede Svend.

»Ja, du kan bande paa, at der er tre!« og den store skulde lige til at lange ud efter Karl, da de tre Spejdere som paa Tælling var forsvundet i Mørket og Snestormen. Som ved en fælles Indskydelse havde de indset, at deres eneste Frelse var at forsvinde fra Krigsskuepladsen lidt pludselig, og Mørket og Snefoget gjorde dette Forsvindingsnummer nemt at praktisere. De fandt hurtigt hinanden igen i sikker Afstand fra Forbryderhulen og gav sig ligesom Forbryderne til at raadslaa om, hvad de nu skulde foretage sig. »Vi skal blive ved med at holde Øje med dem!« erklærede Jørgen bestemt. »Jamen hvis de nu forfølger os?« spurgte Karl og Svend i Munden paa hinanden. »Brug jeres smaa Pærer,« hviskede Jørgen. »I kan da nok forstaa, at de ikke forfølger os. Det vilde jo være det samme som at løbe lige i Lovens Gab. Giv mig lige et Hæfteplaster, Svend!« Svend trak Forbindstasken frem, kom Jod paa Jørgens Saar, og lagde et Hæfteplaster paa. Derefter kravlede Jørgen forsigtigt tilbage til Kamppladsen, lige tids nok til at se de tre Forbrydere forsvinde ind i Skoven mod Nord. Hurtigt var Jørgen tilbage til de to andre. »De er ved at stikke af, nu maa vi forfølge dem. De maa ikke undslippe os!«

Nu begyndte en Jagt gennem Skoven, som ingen af de tre Spejdere hverken før eller siden har oplevet Magen til. Ved hvert Træ, de passerede, knækkede Karl det yderste af en af Grenene. Sneen feg ind overalt i deres Tøj og gen-

Kolonial - Kaffe - Konserver

Koloniallageret

Vestervoldgade 109 Telf. 13 123

Køb

Philipson's

Seler, Bælter og
Sokkeholdere

Skøjter

Skøjtestøvler

Ski og Skibeklædning

de rigtige Modeller til de rigtige Priser

Sportsmagasinet F. I. B. ¹/₅

Amagertorv 11 - København K.

Telf. C. 689 og 14 758

Tryksager

Fr. Palm Greisen

Møntergade 2 . Telf. Central *10.493

Kjøbenhavnske
Bagermestres

Nye Rugbrødsfabrik Akts.

Heimdalsgade 29-31

Central 15.321

nembløtte dem. Spejderhattens Snøre havde de fast bundet under Hagen, saa Hatten ydede dem en fortrinlig Beskyttelse mod Snemasserne, der hvirvledes ned mellem de svajende Træer. De kunde hele Tiden høre Forbryderne, der masede af Sted foran dem. De lavede saadan en Støj, at selv Stormens Susen ikke kunde overdøve dem. Spejderne derimod, var fra talrige Øvelser vant til at bevæge sig lydløst, og hver eneste Gang de hørte Forbryderne standse, stoppede de ogsaa, indtil de hørte dem gaa igen.

Rudi og Bent standsede pludselig. Skulde de nu møde flere Straffefanger i Aften. Et Lys blinkede mellem Træerne og den faldende Sne blev oplyst af en elektrisk Lygtes skarpe Lyskegle. Nu ramte Lyset de to Spejdere. »God Aften,« sagde Rudi, »De er vel ikke tilfældigvis paa Jagt efter et Par undslupne Straffefanger?« fortsatte han, da han saa Politihunden.

»Jo, vi er,« lod en fast, kultiveret Mandsstemme, »men hvad laver I to Drengene her ude i saadan et Vejr?«

»Vi er Spejdere, og da vi var paa Vej hjem til Nesbjerg fra Søholt, hvor vi havde været ovre med Julepakker, saa faldt vi over disse her Zebraer derovre fra Straffeanstalten, og jeg tænker ikke de ligefrem har faaet fri for at holde Jul herude mellem alle Juletræerne!«

»Har I set dem?« lod et ivrigt Spørgsmaal.

»Ja, det har vi da rigtignok, og tre af vores Kammerater er ved at passe paa dem, medens to andre ogsaa er paa Vej for at hente Politiet.«

»Kan I vise os, hvor de er?«

»Ja, nu skal jeg gaa i Forvejen. Kom her, Bent!« kommanderede Rudi.

Nøjagtig 2 Minutter efter at Jørgen, Svend og Karl var startet paa Forfølgelsen, ankom baade Niller og Rudi med hver sin Hjælpeekspedition til Stedet, hvor Hulen laa. Man blev hurtigt overbevist om, at Stedet var øde og forladt, men det varede ikke længe før Niller med sin Lygte opdagede Sporene i Sneen efter Kampen. Skrækslagen viste han Rudi sine Iagttagelser, medens Fængselsbetjentene var nede i Forbryderhulen. Det gjaldt for dem om at være hurtige i Vendingen og tyde Sporene inden de føg helt til, hvilket de allerede var begyndt paa.

Niller og Rudi var vant til at tyde Sporhistorier i Sand og Grusgrave, og denne var da ogsaa ganske tydelig. De kunde nemt skelne alle 6 Fodspor og Mærkerne fra Kampen, og inden længe var de klar over, at Forbryderne var flygtet mod Nord og forfulgtes nu af de 3 Spejdere.

Hurtigt meddelte de deres Opdagelse til Fængselsbetjentene, og med Niller i Spidsen drog Op-

toget af. Men — da de var kommet et lille Stykke ind i Skoven tabte de Sporet, der ikke var traadt ret dybt og nu var føjet til.

»Niller!« Det var Rudi, der stod ved et Træ og pegede paa en knækket Kvist.

»Fin, fin,« svarede Niller, og henvendte til Bent fortsatte han: »Du bliver staaende ved de knækkede Kviste, hver Gang vi finder een, og saasnart vi har fundet den næste, kommer du i Hurtigtløb hen til den.«

Bent nikkede og røg hen til Kvisten, for dog faa Sekunder efter at blive kaldt hen til den næste. Nu havde Rævene Fart paa. Lygternes Lyskegler undersøgte grundigt hvert eneste Træ, og Spejderne fo'r fra Træ til Træ, saa Fængselsbetjentene maatte sætte i Løb for at vinde med. I Løbet af ca. 10 Minutter naaede de en Lysning i Skoven, og her ved Kanten fandt de deres 3 Kammerater, der med ivrige Haandbevægelser beordrede dem til at slukke Lygterne og forholde sig rolige: »De er paa Vej over Mosen her. De kender den sikkert ikke, for saa vilde de være gaaet udenom, hvor mange er I?« »11 Mand og en Hund,« lod Svaret.

»Godt, saa kan vi omringe hele Mosen!« foreslog Jørgen.

5 Minutter efter var de 14 Fængselsbetjente og Spejderne fordelt omkring Mosen, hvor der nu lod høje Brøl, der tydelig tilkendegav, at een af Fangerne var faldet gennem Isen. De klarede sig dog i Land alle tre og blev modtaget af en kæmpemæssig Fængselsbetjent og en Hund og saa en Spejder. Det var Rudi, der, saa snart han saa Zebraerne dukke op i Snefoget, gav sig til at gå paa Rævemane. Et Øjeblik efter var hele Rævepatruljen forsamlet, medbringende hver sin Fængselsbetjent. Haandjernene klikkede, Forbryderne bandede og Rudi udbrød: »Naa, Gutter, skal vi saa se at komme hjem til Juletræet paa Anstalten, det er denne Vej!«

Da de ankom til Nesbjerg, var Gaderne øde og stille, Klokken var imidlertid blevet halv ni, og alle Folk var inden Døre for at fejre Juleaftens Højtid.

Men henne paa Politistationen var alle Spejdernes Forældre forsamlet. Der var en let Nervøsitet at spore i Selskabet, men da saa hele Op-toget med Spejdere, Straffefanger og Fængselsbetjente kom ind, vilde Begejstringen ingen Ende tage.

Direktøren for Straffeanstalten, der ogsaa var kommet til Stede, holdt en smuk Tale, hvori han takkede Rævepatruljen for det energiske og dygtige Arbejde, de havde gjort for at fange Forbryderne. Han sluttede med at overrække Jørgen en Check paa Kr. 100,— i Ducør og udbringe et Leve for Rævepatruljen.

Drengene var helt fortlumede. Hver enkelt begyndte straks at lægge Planer for, hvad de 100 Kroner skulde bruges til, men Jørgen traadte et Skridt frem foran de andre og sagde, henvendt til Direktøren for Straffeanstalten:

»Jeg vil gerne have Lov til at sige saa mange Tak for Pengene, som vi selvfølgelig er meget glade for, men — naar De roser os for at have fanget Forbryderne, saa fortjener vi det slet ikke, for det var jo et helt Tilfælde, at vi mødte dem, og saa — ja — saa var det jo kun vores Pligt vi gjorde. De 100 Kroner vil vi sætte ind paa en Sparekasebog, og saa bruge til næste Jul, naar vi skal med Julekurve til de fattige. De trænger jo mere til dem end vi gør. Og saa vil jeg bare sige, at hvis ikke Niller havde været saa hurtig til at hente Hjælp, saa var vi nok blevet slaaet til Plukfisk allesammen, og derfor vil jeg gerne sige nu, medens De allesammen hører paa det, at det er Nillers Skyld allesammen, og at han er den bedste Spejder, jeg nogensinde har kendt. Skal vi andre give Niller et »Tjikkerlikker«!»

Og før Niller kunde faa Lejlighed til at protestere, rungede der et »Tjikkerlikker« gennem Politivagtens Kontorer.

Og medens Forsamlingen opløste sig og man gik rundt og ønskede hinanden glædelig Jul, gik Niller hen til Jørgen. »Jørgen,« sagde han, »er du rigtig klog og sige alt det om mig — jeg vil — jeg mener — jeg haaber ikke du tror, at jeg vilde hugge den Pakke Figner fra Kurven derinde i Søholt.«

»Det snakker vi ikke mere om,« var Jørgens mutte Svar.

»Jamen, Jørgen, jeg vil have at du skal høre paa mig. Pakken tabte vi jo paa Vejen derud, og da jeg saa opdagede det, var det, jeg købte en ny hos Købmanden og vilde til at lægge den i, lige da du saa hen paa mig, og saa troede du, at — — «

Jørgen saa op paa Niller.

»Ærligheden lyste ham ud af Øjnene.

»Er det sandt? Var det een du selv havde købt?«

»Ja, det var!« svarede Niller med Taarer i Øjnene.

Jørgen rakte sin Haand frem og greb Nillers, som han trykkede fast.

»Den er fin, du gamle!« sagde han langsomt og med et stort, lykkeligt Smil, »og saa Tak for i Aften du, og — «

»Glædelig Jul!« faldt Niller ind.

»Ja, netop, glædelig Jul!« Og med et stort Smil greb han sin Patruljestander med den ene Haand og sin Fars Arm med den anden og svinsede ud af Politikontoret.

Det Danske Spejderkorps

KORPSKONTOR:

Fiolstræde 19, Kbhvn. K. Tlf. PALÆ 4526.
Kontortid 9-17, Lørdag 9-14. Giro 2284.

OFFICIELT DEPOT:

Det Danske Spejderkorps' Depot.
Skindergade 27, København K. — Tlf.
C. 10 909 og 11 203. — Giro 3190.

BLADE:

SPEJDERNES MAGASIN

for Ulve og Spejdere.

Redaktør: Knud Schou,
Fiolstræde 19, København K.
Tlf. PALÆ 4526, Lokal 2.

SPEJDESPORT

for Førere og Rovere.

Redaktør: cand. mag. E. Fossum Hansen
Redaktionel Post til Korpskontoret.

BEGGE BLADES EKSPEDITION:

Korpskontoret.

ANNONCEEKSPEDITION:

Fru M. Helmarth,
Kalvebod Brygge 2^a, København K.
Tlf. BYEN 8630.

TRYKKERI:

Fr. Palm Grelsens Bogtrykkeri,
Møntergade 2, Kbhvn. K. Tlf. *C. 10 493.

OPLAG ca. 9000

Annoncepriser

i Spejdernes Magasin

1/1 Side 150.00 Kr. pr. Gang

1/2 Side 75.00 Kr. pr. Gang

1/4 Side 37.50 Kr. pr. Gang

1/8 Side 18.75 Kr. pr. Gang

Gentagelsesrabat:

10 Gange 10 %, 5 Gange 5 %

Farvetryk Specialtilbud

Udenlandske Annoncer forhøjes
med 50 %

Bladet udkommer 10 Gange aarligt. Ikke i Aug. og Jan. Bladet er obligatorisk Medlemsblad for alle Medlemmer af Det Danske Spejderkorps.

Henvendelser ang. Annoncering til:

Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 2^a
København K. Telefon BYEN 8630

Dronninggaard Mejeri

Børnemælk — Jerseymælk
1. Klasses Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

**VINTERSPORT OG
VINTERGLÆDER**

— *Foden tør i*

BJØRNELÆDER